

שְׁלֹמֹה רִבְּרָדְזִין יִהְיֶה בְּרוּךְ הוּא

ג'וד פוי כהיאר

יככ חילק כהיאר

גנ"ג כהיפיד רוחני נ"ל כבב'ג

כהיפיד של גוף, יפה נאמה כהנא דילג'יד

ףס כחוויאת אכט'ת'אליך

ספ' כו' ו' אכט' אלמי...!

אותיות על אבן

נעה אלפסי

בגיל צעיר למדתי את הא' ב'
אחרי שלמדתי שה' זה גמל גדול
התחלתי הרבה לשאול
כיצד מתחברות אותן אותיות
שביחד נראות ככ מוזרות

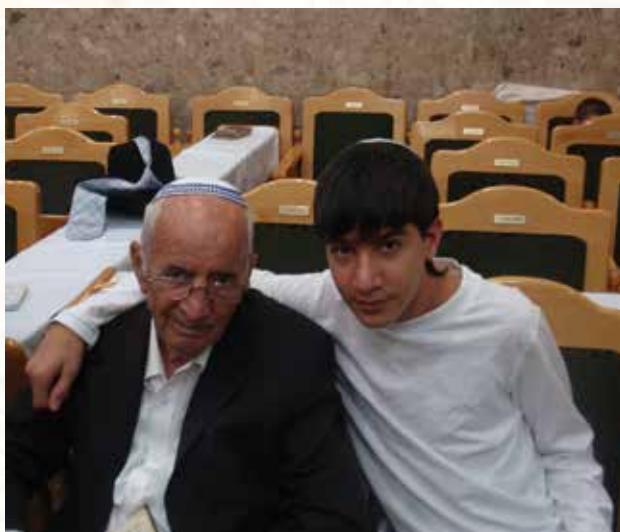
לאט לאט התחברו האותיות למילויים
אחר כך למשפטים
בבית הספר כבר התחלה לכתחוב סיפורים
בתיכון חיבורים
באקדמיה גם קראתי כמה מאמרים
כמה כח יש למילים

עברו 30 ימים
ואותי ריסקנו אותן מילים
אותן אותיות על אבן
אבן כבדה ולבנה
אבן שהחליפה את מקומך
אותיות מעוגלות שהרכיבו את שמן
שהזיכרו שהיית ואני

'ואני יודע שבם יש גל אחד שהוא שלי' חיברו האותיות
יש גל אחד שהוא שלנו
שהיה שלנו
עכשו הוא בגין עדן
ולנו מה נשאר...
אותיות על אבן

כוכה של תפילה

תפילה אמיתית היא תפילה שבוקעת מהלב
תפילה של סבתא באה מותך כאב,
התפלה באמונה ובדבקות לבורא עולם
שיישלח רפואה שלמה לחולי ישראל.
התפלה תפילת הדיה כשלג החלים,
לא מכבר התפלה שישמור עליו האל
cashirat בצבא הגנה לישראל.
ועכשיו, התפלה מהולה בדמעות,
gal שלנו היה ואיננו עוד
והתפילה שנוטרה היא לעילו נשמה... ....

באחד מסיפוריו סבתא לבת שירות לאומי סיירה:
"יש לי נסיד בשם גל, היה מפקד בצנחים, בהשבעה בכוון ניגשו אליו הורי החילים והוא לו מאוד
שודאג כל כך לילדים שלהם, הייתה לי שמחה לבב.
כחולתה הייתה לי מאוד קשה, תקופת לא קלה, לא חשבתי שזה יהיה סופה..."

הנכד הבכור שלי גל האחוב,

היינו בקשר קרוב החל מבר המצווה שלו כשהיהتي איתו בכוטל ולאחר מכן הוא לנו שיחות נפש عمוקות ודיברנו בטלפון לא מעט.

כשנתים לאחר מכן הוא גם בחתונת קרינה ושלו עם כל המשפחה.

מצאנו תמונות שלו מהחתונה, השנה לאחר מכן בחופש הגדול זמננו אותו אלינו לחיפה לשבועיים שבהם הוא עבד בדף שלנו. העובדים שלי היו ממש מאוהבים בו וגם גל היה מרוצה מאד וננהנה להיות איתנו.

קרינה ואני היינו בכל האירועים שלו החל מגיוסו לצה"ל, סיום הטירונות בצתנים בכוטל ואחר כך באירועים נוספים בצבא ובחוריות הקראטה.

באוטו זמן המשיכו השיחות שלנו על תולדות משפחתיינו ועל תוכניות לעתיד. מה ירצה ללמידה ומה לעשוה בחינם. אנו סייכמנו שהוא יבוא איתי לגרמניה לראות מהיכן צמחנו. אבל אז בפתאומיות תפסה אותו המחלה. והensus שלנו נדחה ולבסוף לא התקיים. כשלג היה בטיפולים קרוב ל-3 שנים ביקרנו אותו בזמן וניסינו לעודד אותו. קרינה ואני היינו גם בזמן פטירתו בבית החולים, מאז עדין לא התאוששנו ואני רואים את גל לנגד עינינו יומם יום.

הייתה לגל האופטימיות המשפחתית שהכל יסתים בטוב וכך חשבנו גם אנחנו. אין דבר גרווע מזה שהורים קובריםילד ביחס זהה צער. מאז פטירתו של גל אני בקשר יומם יומי עם בני הבכור מיכה שסובל מאד, ואין נחמה.

זכרו של גל ישאר לעד במשפחתיינו ובקרוב כל מי שהכיר אותו.

סבא אורן

לגל האהוב,

חשבתי לעצמי איזה גל אני זוכרת ואיזה גל לא ימוש מליבי.

היתה בר סקרנות למדוד דעתה להספיק לבלוע את העולם.

הכרתי אותו לראשונה כשבאתי עם סבא שלך אתה היה תלמיד בחטיבת הביניים ואני הייתה מורה. והוא לנו הרבה נושאים משותפים לשיחה על מורים מקצועות וחוויות, לעיתים קיבלת ממנו גם עצות. סבא שלך ואני ליוינו אותו בשירות הצבאי שלך בצעננים, אנחנו לכל הטעקים והיינו מאד גאים בר.

הו לך לך הרבה תוכניות לעתיד וכבר התחלה להגישים אותנו אבל המחלה האורורה גדעה אותן.

הו במהלך המחלה הרבה רגעים אופטימיים. אני זוכרת שהיינו אצלך בבית החולים כשהיית בבידוד ולחדר נכנשה חבורה של בחורים ששרו וניגנו לך. אלה היו רגעים מלאי תקווה כי לאחר הנגינה קיבלת עירוי בחזרה את התאים שהיו אמורים לחולל שינוי ולגרום למחלה לסגת והיינו מלאי תקווה ובוטחים שתחלים.

אתה היה אופטימי ואמרת בכל פעם הטיפול הבא יצליח.

עד תישאר בליבי מתגעגעת אליך בלי סוף.

קרינה

גָּל הַיָּקָר

אני זוכר את היום בו נולدت. השמש זורחה והשמים היו כחולים ללא ענן. יום מקסים ונדייר בחודש דצמבר.

גם אתה היה מקסים ונדייר באופייר החזק, בנסיבות שהפגנת במצבים שונים וקשיים, אך יחד עם זאת בעל חוש הומור. עלייז, צוחק ומקובל על כל משפחתי, חבריך ומכרייך.

היה ברך טוב המשמר למלאיכים והרעתת את הטוב הזה על כל סובבך.

במאבק במחלה האורורה הפגנת את אופייר בנסיבות ובאפשרויות שהפגנת ממש עד לרגע האחרון.

הshareת אחראי תהושה של "קבלנו מעט מידי זמן איתך ורוצחים עוד ממך בלי סוף", אך יחד עם כך אישיותך המייחודת והוותיק נשארת איתנו לעולם.

טוב הלב והטוהר שלך מאיירים את דרכינו בכל אשר נלך.

מתגעגעים אליך,

אניה, עידן, יונתן ובנימין

גָּל שְׁלֹנוּ,

קשה לנו מאוד לדבר עליך בלשון עבר.
זה מרגיש לנו כאב ועצוב לכתוב עליך ואתה לא
אתנו.

אתה, שידעת לשומר על קשר אישי עם כל בני
המשפחה.

שהמשפחות והביחד הייחודיים ממן...
באירועים משפחתיים בלעת מעלה כולם עם חיוך
כובש, שננות, הומור.
בטויל האחרון בהרי ירושלים ביקשת לוודה שכולם
מגיעים, דאגת לחידונים, למשחקי חברה, כולם
מתפעלים ונחנים.
הערצנו אותך והינו גאים בך סמל מחלוקת בחטיבות
הצנחנים.

המחלה האורורה שאבה אותך למקום אחר..
ניהלת מאבק אמיץ שכולם דואגים, מתפללים
ותומכים.
נסכת בנו בטחון שתנצח.
למרבה הצער אחרי יותר משנתים של תקווה
ואופטימיות המחלה הכרעה אותך.
הsharpת אותנו כאבים מתגעגעים ומסרבים
להתנחם..

مراجיש בבית

אהוביים ומתגעגים

אהרון ושרה

ג',

יש לי אינספור רגעים שאני חושב עלייך, שואל את עצמי המונן שאלות...

אני נזכר ברגעים שבאת לבקש אותו בבית החולים, היה לי כיף כל כך לדבר איתך.

קניתי לך ספר: "כיצד לרכוש ידידים והשפעה" שמחתי לראות איך אתה קורא אותו וממש מדגש ומסכם הכל.

הספר מתמקד באיך להשאיר רושם על אנשים, איך להניע אנשים ואיך להקשיב נכון ולגעת בהם... אתה גם ככה המאסטר זהה. מקשיב לכלום מקטן עד גדול, מתייחס מדהים ובדרך כל כך מיוחדת משפיע על כולם.

תמיד אהבת את החיים, נלחם בלי הפסקה, אהבת לאחד בין כל המשפחה והיית האחד ששמר על קשר עם כולם.

אהוב אותך גל. מעריץ את העוצמות שלך, לא אפסיק לחשב ולשאוב ממך השראה, אתה ווינר גדול. לעולם בילוי.

תודה שלימדת את כולנו על חשיבות המשפחה, האחדות, האהבה לחיים, הרצון לנצח ואיך לא להתייאש אף פעם...

ניר

gal haikar vahabot shelano!

מוזר לכתחוב לך כשאתה כבר לא איתנו, פשוט לא נתפס ולא נקלט. בתמונה שצירפנו, אנחנו לבקך אותך כשאילה הייתה בת חודשים.. אż חשבנו שזה קטן עלייך ואתה תתגבר על זה כמו שרק אתה יודע..

עכשיו אליה בת 3 והלל נולד ולא יצא לכם להכיר זה את זה. עכשיו הוא כבר בן שלושה חודשים. הייתה אדם מיוחד מאד, ונקווה שבזכות החברת האחת נדע להמשיך את האור שהארת פה בעולם. הייתה תמיד מאייר פנים לכולם וידעו איך להתחבר ולדבר עם כולם בשפה שלהם. גם חבריה מהמשפחה שפחחות מדברים ומתקשרים ידעת איך להגיע אליהם ולשמוח אותם.

תמיד הייתה שותף בברכות, הפתעות וארגונים בנסיבות המשפחה בבר מצואה של אורי, בחתונות של נועם והדר ואיתי ושיר. גם כשהרגשת לא טוב התאמצת להגיע, וכשהיית התנהגת כרגע.

מישחו מבחוץ, בכלל לא היה יכול לנחש, כי לא ראו עלייך, לא פיזית ולא נפשית, لكن היה לנו ברור שהכל יסתדר.

היית מלא בהכרת הטוב למשפחה, לחברים, ולבורא עולם. אנחנו זוכרים עד עכשיו את הסרטון המהמם שאתה הקנת לנו מכם וזה שימחה ו:right; ריגש את כלנו מאד! אתה חיזקת ועודדת אותנו מאד אפילו שככilo זה היה אמרו להיות הפוך ..

אתה פשוט דמות למופת, להערכתה והערכתה עברו לנו! אנו מקווים ומתפללים שטוב לך שם מעלה. מתגעגעים בלי סוף ומודים על זה שזכהנו להכיר אותך ולהיות בחברתך ..

נוח על משכבר בשלום. יהיו זכרך ברוך!
שהספר הזה יהיה מוקדש לעליי נשמהך בע"ה.

באהבה וגעגעים גדולים,
gil v'orli dudu

גָּל יִקְרָנוּ הַאֲהֹוב,

הימים חולפים והגעגים לא מרפים. הזמן את העצב ליד המתים קובר – אף במקרה שלא נכון להגיד זאת – כל יום שעובר קשה יותר מוקודמו.

חוויות שהוא לנו ביחד נצורות בלבינו לעד והוא הרבה כאלה.

אהבת לבוא לנهرיה – בגיל 3 זרقت את המוצץ מפייך אל הים, ביחד עם מאיר ז"ל. הייתה מאד קשר לмотץ ובכל זאת גילית כבר בגיל 3 בגרות האופינית רק לך ועשית צעד בוגר בדרך הייחודית לך. בקרת רבות בנهرיה והוחוויות שאוזתם לא נשכח לעולם.

הגעתם כל המשפחה לתחרות קראטה בסכני הקרובה לנهرיה ובתחרות זו זכית בגביע אלף הנוער בקראתה! באננו כל המשפחה לעודד אותך והייתה מאושר שזכה בגביע והיינו מאושרים איתך.

בכיתה י' הייתה בוגר מספיק לבוא לנוף לבניה ביז' עם נעה אלפסי ולישון בחוף הים. לקחתי אתכם לשם והייתי מאד מודאגת איך תשנו שם.. אמרת לי אל תדאגי אנו נסתדר. באתי לבקר אותך ביום שישי בצהרים וראיתי שאתה ונועה מסתדרים מצוין ולא דאגתי אמרת לי לכם תהנו וקבענו שאבא לחתת אתכם מהחוף לתחנת הרכבת כדי ליחסור הביתה. בזורך יום ראשון אני מקבלת טלפון ממך בו הודיעת לי "אני בבית" ואז סיפרת שהגיעו טיפוסים מוזרים לחוף ובתוsieה שאfineה אותך לחתת מונית לרכבת וחזרתם למודיעין לפניות בוקר.

כשהיית בצד ואשיתת בחלק כן הזמן קרוב לנهرיה כל כך שמחנו להיות בקרבתך ואתה שמחת להיות בקרבתנו.

את השניות הגבואה שלך, את החידונים שערכת לנו בטילים שייצאנו וכן בשמחות משפחתיות למיניהם. הייתה תמיד דושך שקט והקשבה וUMBKA שנענה נcona – ידעת לכבד את העוני בתשובות שגיאות ולא מזלזל באף אחד.

כשחלית הייתה כל כך אופטימי שתצא מזה.... אבל לצערנו המחללה התקדמה בקצב של עצמה....
אנו נשארנו בלבד!!!!!!!
אתה כל כך חסר לנו.....
עולם תמיד נזכיר בחוויות שהיו לנו ביחד ונסמוך אותם איתנו לעד!
תנוח על משכבר בשלום
תהה מנוחתך עדן!

אהבת,
כרמלת דדו

גלי היקר והאהוב,

אתחיל בזה שאין יום שאינו חשבת עלייך ונזכרת בר ובלב הטוב שלך. מננה לדמיין סוף אחר טוב יותר לכל מה שקרה, וудין לא מעלת את הדברים. אני זכרת את אותו יום שישי בצהרים שהגעתי הביתה מבית הספר ואמא בישרה לי שדינה עומדת לילדת... מהרבה הייתה השמחה שנולדו התאומים האהובים. כמה היינו נהנים להגיע ולעזר במידת האפשר בטיפול בתינוקות המתוקים. אני זכרת שלג היה תינוק מתוק, חברותי וחיקן. אפילו זכרת את אותה הפעם באוטובוס בחזרה מירושלים שבכיתה כי היה כ"כ קשה לעזוב את גל..

השבוע נזכרתי גם איך התחבנו לפני הרבה שנים כי התאומים למדו Shir חדש בגין "על ראשינו שבמושרות טיפות של גשם... רוח סתו עלי זהב בכל פינה". הגן זה סיפור בפני עצמו... איך גל אמר פעם שהיה פעמים שבאו לחת את אותו רק בערב. שעברתם למודיעין אני זכרת שהיית בא אליכם בתור חילת (מורעבת), לרוב ללא סיבה) ולופלים שלכם היהطعم כל קר טעים, שאכלתי עוד ועוד ולא שמתי לב לכמאות, אז גל פתחם אמר "מה זה היא גומרת לנו את כל הופלים".(:)

פעם אחת כשהגענו לבקר במודיעין ליהנו את הילדים לגינה ולא היה איתנו עוד מבוגר. לא שמננו לב שהגינה די מרוחקת מהבית ואנחנו בעצם לא ידעים את הדרך חוזה... איז שאלנו את הילדים, איך הגיע הביתה? איז הם אמרו: "אל תdaggo, אנחנו יודעים, נמשיך לכת עד שנראה את האוטו האדום". לאחר בירור קצר הבנו שהאוטו האדום זה בעצם האוטו של מיקי שהונה ליד הבית... כמובן שהילדים כיוונו אותנו נפלא...).

אני זכרת שדינה ומיקי נסעו פעם לחופשה והגעתי למודיעין לשמר על הילדים. הכנתי להם פסטה לצהירים ובערב כשרצנו לאכול הצעתி להם (בעוננותי מסתבר) את הפסטה שנשארה מהזהרים... כמה היינו נזכרים זהה בצחוק..).

תמיד אזכיר את גל כחכם, חד רגש ושןון שתמיד ידע להצחיק ולהבריק... אני מרגישה שאישיותו המיחודה וכל האהבה שקיבל מאי שנולד מכל הסובבים אותו עיצבו לצעיר רגש, עם לב רחב וסובב כל כך.

הזמן חלפו במהירות..
ביום החתונה שלו, לפני היציאה לאורם, שאלתי את גל: "נו, אתה מתרגש? איז הוא ענה: "ברור, בת דודה שלו מתחנת, איז אני לא אתרגש?..."
איך אחר כך כשהשתכלתי בתמונה החתונה ראייתי אותך מצולם עם מישחו שככל לא הכרת, והוא נראה בתמונה כאלו אתם מכירים כבר תקופה... כשאלתי אותך איך קרה שהצלמתם יחד? איז ענית "הוא ביקש להצטרף לתמונה איז צירפנו אותו?").

זכרת בהמשך איך בנו לבקר אותך בחו"ץ הקטום הזה על רקע החוף המדהים... הרגשתי שכיף לך. ופטורלי לבളות איתך את אחיה"צ הקטום הזה ביחס לבנייה ביז' באציג כשהיית שם עם נעה.. היה כל כך כיף

בஹשך שנולדו לי, אישיתך המיחודת וליבך הענק בלטו במיאוד. החיבור שלך עם ליואר היה מקסים והוא מאד אהב אותך. אני זכרת שצימתי אתכם בטoil המשפחתי שעשינו בטלרואן, כשהרממת אותו על גבר... למרות שאתה כבר אחרי מס' טיפולים, היה חסון וחثير, שום דבר בתמונה זה לא הכין אותנו לבאות..

גם עם שירה רשות קשור מיוחד, לפחות מימי, לפעמים אני מסתכלת בהתקتبויות הוואטאפא שלנו, איך ביקשת בפסח שאשלח לך תמונה שלהם, רק לראות אותם ואיך התחלה מתהמונות.

בטוח שלאחר שאשלח אותך בעוד הרבה דברים שאפשר להמשיך ולספר. אני מקווה ורוצה להאמין שאתה לך עכשווי ושומרים עלייך טוב למעלה. אתה בלבבי תמיד ותמיד אזכיר אותך.

אהבת תמיד,
לייטל

gal shlon,

כמו אהבה וכמה צובט בלב להזכיר אותו.
האופי שלך, הקשרו להנמור והחיבור האישית, המבט הישיר והחיווק הם שעשו את הקסם האישית
שלך לכל כר כובש.

תחושת האובדן שלך עדין מאד ברורה וודה גם ממרחב הזמן והעשה, הלוואי והיית מספיק
לסיים את הלימודים וכל הקורסים שלקחת, מספר לנו וממשיך לחיות, בעיקר ממשיך לחיות
איתנו.

אני כל כר שמח שליאור הספיק להזכיר אותך, לשחק לטפס עלייך לצחוק לשיר להעריץ ולהתגעגע,
פחות כמוה שאני הכרתי אותך.

ש嗚קרים אדם אף פעם לא חשבבים איך תהיה הפרידה ממנה ומה ימלא את חסרונו, ולכן עבורי
כמו לכולם זה הרגע הקשה שלי ביחס בחיבור של לייאור אליך, דרכו התאחדו הנשמה שלך
הנשמה שלך. ידים מסתבר נראים מהר יותר ומקבלים וסופגים בעזרתנו דברים קצת אחרת.

אני מאהל לנו לקבל את החיים כפי שהם ולהנות מהקיימים, לנצל כל רגע של אופטימיות להיות
מאושרים עם מה שיש ולהתחזק ממי שלווה אותנו בדרכך.

gal, הנשמה שלך איתנו בכל רגע, הקסם שלך לא פג ובעיקר הזיכרונות.

אנחנו מתגעגים לתמונה השלמה של ההורים שלך מיקי ודינה מאחוריך, עם האחות שלך
לצדך ניצן שדומה לך באופי ויובל התאומה, הגירה הנשית שלך, מה לעשות.
ואתה במרכז נשארת, עטוף באהבה.

אוהב תמיד,
איתן גולדשלאגר

לגל,

הלוואי והייתי יכול לראות אותך שוב לפני מותך המר,

לשמע אותך צוחק ולשחק איתך.

אני זכר ששיחקנו טאקי, כדורים, דמקה וכדורגל וננהנו יחד

ואני עדין זכר שהרמאת אותך על הכתפיים שלך כשהיהتي קטן.

לא חשבתי שתਮוטת כל כך צעיר בגיל 25,

אני זכר שלימדת אותך הרבה דברים ביניהם לזרוק חישוק

ושיחזור בלי לגעת

לשחק שש בש לא הספקת ללמד אותך..

אהוב אותך תמיד כאב הלב.

מליאור גולדשLAGER

גלי שלוי,

מנסה למצוא את המילים הנכונות, המודיעות שיזקקו את תחושת הריק הזו, שלא מרפה, שחולשת על כל גופו מאותו רגע נורא. לצעריו, הריקנות גוברת על הניסיון. חלל כל כרך גדול נפער בתוכו ולעולם לא יתמלא. והעצב, עצב תהומי שמקהה לעיתים בשל סחף היום יום ואז מכאה שוב במלוא העוצמה. גلينקה שלי, המחשבות מתרצצות בראשי ללא הרף. לא נונטוות לי מנוח.

הקשר ביןינו סימל למשהו אחר - איתן ויציב, וכمكان - عمוקנו. האינטיליגנציה הרגשית, התבונה והריאליות שבר העלוימו את 11 השנים שהפרידו ביןינו. שיחות הנפש שקיימנו התרחשו ככל אחד מאיתנו מצוי בנקודות דZN שונה, רוחקים פיסית, עם זאת, קרובים קרובים כל כך. העברנו יחד לילות רבים ללא שינוי, כל אחד מסביבותיו הוא, בשיחות שהצלחו להטען ולملא את שנינו באנרגיות טובות, חזקות ועצמיות שקשה לתת להן הסבר.

היה עוג עבורי, הענקת תמיד את אותו מבט מהיר, מפוקח ומלא באמונה, שהרגיע את הכל. ידעת לשאול את השאלות היכי היכי קשות באותו קסם מיוחד שלו, שגרם לכולם להתמודד ופשט לענות. והואו אומץ ליווה אותו תמיד, וחיזק את כלונו.

משחר יולדותך, הסתקרנת להכיר את ההוו המשפחתי, עמדת על טיבו. דרשת להבין ולדעת את ה"עגה המשפחתי" שהיתה לכולם אפשרות אי-אפשרה תמיד מובנת מאליה אבל אתה עמדת על מהותה אף, עם הזמן, השתמשת בה והצחתת את כלונו באמצעותה - "ג'ענובה", "לְתַחֲלָה", "סֶבֶר מִינָק מֵאֱלֹהָה" ..

יש לי אהבה משונה ולא מוסברת כבר תקופה ארוכה לכוכבים.
אתה הכוכב שלי....

זה שידע, מבלי להתאמץ, למגנט את כולם אליו, לשלוף את כולם אחרי, זה שכולם חיכו למצוא פיו, זה שמעורר השראה, זה שאהבתו כל כך להקשיב לו, לשם עבעצטנו, זה שתמיד חיכיתיו והתרגשתו לפגוש בו, להתראותו איתנו, להסתכל עליו בהשתאות - בדיק כמו כוכב...

coli מתמסרת לזכרון שלנו - אישים, משפחתיים, מנכשת ושמרת לעצמי אותם.

זכרת אותו מריםו אותו על הידיים כשמרתני עלייך ועל יובליך ביחיד עם אחותי, עוד כשהייתם תינוקות, ואתה רצית את אבא ואמא... לא אשכח אותך חזר על המשפט הזה. עד היום מצטטת אותך לילדים שלי. גם במקרה היה מושך, היה שובה לך. ואני, ניסיתי בכל דרך אפשרית להפסיק את תשומת ליבך - ספרים, צעצועים, שירים, ריקודים ומה לא. התמימות שלך עזרה לי וכל כך נהנו בסוף ביחיד ...

זכרת שאחרי כמה שנים, הלכנו יחד לנעשות במודיעין. תעיתי בדרך חוזה לבית שלכם אך למזרע אתה היה שם... בן 4, הבنت מיד שאון לי מושג لأنן צריں לשוב, צועד בבייחון לפני וממלמל. "אני אגיד לך מתי צריכים לפנות בשבייל, רק כשתראי אוננו אדום.. אני אזהה את האוננו האדום!" מורה דרך שלי, מגיל כה צעיר. עם מנהיגות ואסטרטגיות שהו מנת חלקך.

לימים, פיתחת קשר ייחודי עם ילדי. דאגת וטיפלה בהם בנסיבות. בטבעיות שלך, איגדת ואספת אותך יחד בשקט, הפעלת אותך כמו רוק שאתה יכול, שיחקת איתם, הקראת להם ספרים וסיפורים, קופצת וركדת איתם, לעיתים אף, הרדמת אותם באורך רוח שלך. הגעת לכל אחד מהם, הנגשת וקרבת את עולמך לעולםם והם, איך לא, נקשרו והתחברים אליו מאוד, נכנסו ללבך ואותה ללבם. הייתה הילד בגילם לידם, ובמקביל - הפגנת את אותה בגרות ואחריות שהיio חלק ממי שהין.

מאז ומתמיד, הזמן היה עוזר מלכת בהגיעו לנירה. מתנתקים ושותחים מהכל. כל רגע היה חשוב. שמחים, מבלים וננהנים מהזמן המשותף שלנו יחד. חוגגים חגים, יוצאים לטילים, ים, טילת, מסעדות ואינספור שיחות סלון... שרוע על הספה אצלנו ומונח בצלניות סיוטואציות משפחתיות, בוחן התנהגויות עדתיות או זוגיות שליטיות על כולנו, מעלה פילוסופיות במטרה להמשיך ולעצב את דמותך וכן, להעיר/להאייר את הדרך שלנו ולפוגג את האבשור. העשרה אותנו בידע העצום שלך ואהבת לחלק את התבוננות שרכשת.

זכרת את אותו הלילה, שנשארכנו ערים, אתה ליל ואני, מתכתבים שעות בווטס אפ, רתומים ומרוכזים במטה אחת ויחידה - למעט על המשמר שהחтол לא יכנס לביתה, מעבירים בהומור ובכיף את שעות המ"שרות" שלה. אף אחד לא העז להירדם... צזה הייתה, הראשון תמיד להתגיים ולסייע, נכון תמיד להיות שם עבור الآخر.

"אם מישחו אהוב פרח אחד ויחיד, שאין שני לו בכל מיליון הכוכבים, הריהו מאושר אף בהסתכלו בכוכבים, כי יכול הוא לאמר בלבו: אי שם נמצא הפרח שלי" מתוך - הנסיך הקטן

גלי שלו, תודה על מי שאתה בשבילי, בלבבי לנצח, אהבת אותך תמיד

שלך, נטע.

גلينקה - ככה כתוב לי בנייד מאז שנטע העבירה לי את הטלפון שלו..

הכרנו לפני כ-8 שנים כאשר נכנתי למשפחה (לא למשפחה שכחאת) חוקוק בזיכרון המפגש הראשון שלנו כאשר הגענו לביקור במודיעין זה היה עוד בשלתי אחד השיפוצים מיין רבים שהבית שלהם עבר ברבות השנים. כולם שאלו אותו שאלות טכניות ובקשו לדעת את דעתינו על המטבח החדש שהרכבת בזמןנו, רק ATA דאגת להכיר לי את המשפחה ואת הנפשות הפועלות, היה חשוב לך שадוע לבדוק "אם מי יש לי עסק". אני מסתכל בטלפון ורואה הודעה של ברוך שלילי רוצה, ותויה איך ידעת להיות לעזר גם כשהלא ממש עניין אותך במה מדובר.

מאז היה לי סוג של מנטור משפחתי בכך שתמיד אהיה מודע לעובדות ולדריכי החשיבה של כל אחד ואחת במשפחה.

במהלך השנים יצא לנו לדבר לא מעט על טוילים, ילדים, חינוך ודרך גישה לילם שלא ספק ידעת לכבות את כולם ולדואג לתשומת ליבם המלאה גם ברגעים של טירוף הדעת כשכלם נמצאים על ספר יאוש.. הסבלנות שלך הצילה את המצב.

לשמעתך הרבהה גם בתקופה הקשה, כאשר נלחמת על חייך וביקשת להגיע לקבל ברכה מהרב הייתי שם איתך - ניסינו לנתח את דבריו הרב... ובנסעה הקצרה שלנו בדרך חזרה דאגת לומר שאתה מאכין בחיים !! וצדקת, כל כך צדקת - אתה עדיין חי.. בכל אחד מאיתנו אתה עדיין חי !!

אהוב אותך ואזכיר אותך לנצח.. גلينקה
עוופר.

gal haikar.

מאז הייתה תינוק זכינו בנסיבות שלך. זכינו בך!
באנטיגנויות, בחוש החומר הבלתי נגמר, בשיחות
שהפער בין הגילאים לעולם לא הפרע, בצחוקים
ובסיפורים שעדיין ש gal יספר.

gal, תלמיד היה לוחם!
בקראטה תלמיד קטע מקומות ראשונים ובהמשך
הדרכת ילדים להגיע למקום ראשון, התגייסת להיות
לוחם בצענים ולחמת במחלת האורה.
במלחמה לא תלמיד מנצחים, אבל תלמיד מתגלים בה
גיבורים.

בזמןינו הקשים ביותר המשכת לשמור על אופטימיות
שהרימה את כולנו. השתדלת להמשיך את השגרה
לימודים לתואר, קורס NLP, אירועים משפחתיים,
טיולים ואולי חידונים למשפחה.

לא יודע איך לתאר את זה מלבד המילים : אתה
הגיבור שלנו!
אהוב אותך ומתגעגע.
עדן זדו

גָּל שְׁלֹנוֹ,

ילך גבורה עם חירות כובש. מיד נכנסת לכולם לב.
מספר פעמים שהיינו אצלם בבית חולים שידרת חזק שעוד זמן קצר ונחזר לשיגרה.

הרביה אופטימיות הייתה בכל הדרך שחייבת גם אותנו.
למדנו מכך מהי נתינה אמיתי ואיך לחתך לפחות לב אישית.

לב רחוב ואוזן קשבתם הם אלה אבני הדרכ שילו אותנו וזכר נזכר אותו.

משפחה לוי

גָּל.

כל כך הרבה דמעות וגעגועים לאחובנו היקר, שדמוהר לא עוברת
מעניין בכל יום.
החיוך, האופטימיות וטוב ליבך שליוו אותך כל חייך לא נשכח
מידכוני.

אם זה הילד בבית הספר עם הרבה קסם שיצרת מסביבך בקרוב
המורים והתלמידים.
אם בצבא, שהחילים והמפקדים הוקסמו מ טוב ליבך והחיוך הרחב
שהרעפת לכולם.
אם בחו"ל, באורה"ב ובקנדה תמיד מצאת את החברים והתחבקת על
כולם.

זכינו להשתורטן יחד עם משפחתך באירועים ובים, זכינו להגיע
למסיבת הסיום בבית הספר התיכון באתר מצדה, להיות שם לצידך
ביום הגיוס לצה"ל, בטקס ההשבעה בכותל ובعود ארועים של הצבא.

ארך זכינו להיות איתך גם ברגעים הקטנים. אני לא אשכח כמה אהבת
את העוגיות עם שיבולת השועל ופצפוצי שוקולד שהכנתי, ותמיד
הכנתי אותם בהתרgesות רבה.

אתה חסר לנו מאוד. לימדת את כולנו לשמר על אופטימיות בכל מצב
ול להיות חזקים באמונה ולא להתייאש. וכך אני מנסה לנוהג – בדרךך.
על אף הכאב, לשמר על האופטימיות, ולנצח את הקסם שלך, ואת
כל האור שהפצתך.

יהא זכרך ברוח.
יהודית פרידמן

gal ani zotcr uod at haimim shahorim hoi meshairom aotcr v'at achiot slr aczlnu b'beit b'yerushlim, air hiyt zochk v'mashtol ul hildim shelno. achor kr shgadal v'hpactt l'bchor chtr v'chikn, ani nzcr basiforim shahit m'sfar lnu ul hildim shadretk b'k'ytna v'ul siforim ha'matzikim b'chog ha'kara'ha. ani mtgaggu l'hior slr c'shaino ncnim lb'it sl hlorim slr. gom haim c'shaini mgiv lb'it sl hlorim ani mko'o sha'oli trd b'mdrerot v'oud pum nrha at hior makspim slr. ahbati l'ptor aitcr tshbtsim, gom haim c'shaini ptor tshbtsim l'b'd ani nzcr b'ymim yim v'itor c'shaino potrim tshbtsim b'ichd.

la amain shuberha cbrr shna m'haim nora'i shbo rai'nu aotcr shocb sm b'beit ha'holim um cl hzino'ot sm'hobrim alir, abel ud'in chtr v'ifa.

mtgaggu v'ohav aotcr l'ud,

mshe

gal,

ha'ach hrbi'i b'msfcha sln, anchno zocrim aotcr cbrr m'haim shbo nolad. l'd matuk shgadol v'hpakt l'hior gvr. achd msln, cc'l shgadal, kr k'shr rk htzak. c'shaguya b'shura hmora shahmala arora d'fka b'dllt, la amano. la chshn shza ykol l'hior, ouod l'ldz czur cmor, shud b'k'shi sphi. um zat amano yid aitcr l'avor kl hzdr shahel yhia b'sder, v'ataha tbaria b'krav. ubrath snthim 8-k'shot b'iotor, b'hem cl pum ha'matziot ntana ln m'cot, abel htmoddt bgvra v'ucshio mgiv lr lnch.

b'shu'u ha'achron yshbnu aczlr b'beit, v'bamet scl pum chincn shtrd b'mdrerot b'zukat sha'aelom, v'tchil l'zochk, chincn lr'ot aotcr, ld'br aitcr, lr'cl aitcr. abel b'mkoom shmu'nu mm'ot anshim azha bn adam hiyt, amnon at rov ha'siforim la'crn, abel zeh cl kr htamim ln bn adam shahron. mahcharim b'zba shmsprim ul msutot ha'mishutafim, ud hmoriim shmsprim ul htalmid shaiyt, gom anshim shlii aotcr b'chodusim ha'achronim, v'lmdu l'zot at otu bn adam mdhim. apil b'iotor cl k'shims sl htmoddot, ns'arot aha - gal.

haimim ha'achronim grmo ln l'hizcr b'cl hcho'ot ha'mishutafot sln, b'tyolim, b'arohot ha'msfachiot v'gm b'bilim ychd. nzcrn oir c'shahit yldim, shntm aczln v'amrn shahcniim dzofkim b'dllt ci ushitm r'sh, ao b'zba c'shamshct otun v'uberbn lr'at cl hzid, azg gm achri hzba b'tyofim l'tyol l'cho'il, v'lpni ha'limodim c'shdibronu ul ma'cdai l'usot v'mti. mkoiim shahzlnu l'shp b'mshho at zman h'kzr slr b'ulm ha'za.

gm am b'shihot oly anchno ntano lr'utzot, v'nisnou l'uzor, at hzra' ha'amitit at ha'unkat ln; l'imedt otun m'mon, l'imedt otun m'a z mlchma amitit mol avib ukshn, l'imedt otun m'a opfimiyot lmrot cl k'shims, gm b'ymim ha'kshim shataha yoshb cl'lao b'hadar sgor b'msh chodusim. gal, at ha'tzhr ln m'ad, abel at ha'timid atun, b'mchshot, b'zcrnوت, cnrha shalohim roza at ito at h'otovim b'iotor.

l'kdm, dinha, mik, yobl v'niczn, sh l'kdm msfacha lmofat. msfacha ohavat, chma, mcila. mokft b'anshim avohim v'acftim. ucshio, chshud htmoddot mtchal, tmsicn l'shmr ul otah l'cidot. otu chom v'ahava shgl idu cl kr tov l'shmr v'ltzak. anchno ca'n b'shvilcm v'aitcm.

noch ul mschb'r b'shlo'm, hi zcrk b'rur. atiti, noem v'umiyat.

gal haikar,

אתה מבני הדודים הקרובים אליו ביותר, וצברנו יחד אינספור סיפורים וחוויות משותפים.
יש סיפור אחד, חוויה אחת, ש מבחינתי שינתה קצת את אופי הקשר בינינו.

זה היה באיכילוב, כחודש לאחר שגילו לך את המחללה האורורה. כולנו האמינו שייהי בסדר, שזו תקופה קצרה – זהה בעבר. אתה בדיקת התחלת את הטיפולים הפסיכיאטריים, והפcta להיות השן החדש שלו. באחד הימים באתי אליך לביקור. הבאתו לך שיק מתרמה, שמתברר שמאוד אהבת

– לפעמים זה מפתיע כמה אפשר להעיר את הדברים הקטנים.

אבל באותו ערב, כשישבנו שם רק אתה ואני, הרגשות שפתאום אני מכיר עוד נבדכים אצלך, שללא הכרתי, ונדמה לי שגם את لمدة קצת עלי. דיברנו פתוח, דיברנו על הכל, ופתאום הקשר חריג מגבוקות המפגשים הרגילים שהיו לנו לפני. זה היה ערב מאד מהנה, שגלהש אל תוך השעות הקטנות של הלילה.

בתקופה שאחרי, הטיפולים הפכו קשים יותר, אינטנסיביים יותר, ואז גם שיר זכתה להכיר אותו.

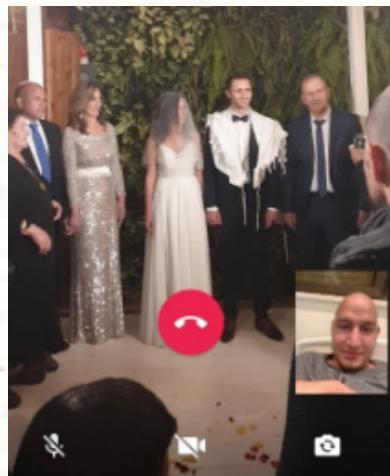
הזהימה אותנו היכולת שלך לשמור על חיוך לכל אורך הדרך, על אופטימיות, להיות תמיד סובלני וKeySpec. הייתה פעם שבה לנו לבקר אותך, ואתה סבלת מאוד מהקאות. אבל גם באותו רגע, היה חשוב לך "לאחר אותנו", להגיד לנו לצאת רגע, וכשחזרנו – המשכת כאלו כלום, ועוד התנצלת על שאתה מקיא וגרמת לנו לצאת. כל סיפור זהה, כל אירוע זהה, גרם לנו רק להבין יותר אילו תעצומות נפש היו לך.

לכערכנו, לחותונה שלנו לא יכולת להגיע, למרות שלכל אורך ההכנות קיוינו מאוד שהזהן יסתדר. ניצן עשתה איתך שיחת יידאו לאורך כל החופה, כי היה לך כל כך חשוב להיות נוכח שם. מיד אחר כך ראיינו אותך, דיברנו איתך, וזה רק העצים את ההתרgestות מהרגע – לצד הצביטה לבב. בשבת החתן שלנו עשית מממצים כבירים, והצלחת להגעה בזמן קצר. הקראת לנו ברכה ממשיפה, והצלחת "להרים" את הערב, כמו שרק אתה יודע.

אתה ממש חסר לנו. המחשבות עליך מלווות אותנו תמיד. החירות, האנרגיות האינטנסיביות, האהבה לכלם.

תודה רבה על מי שהיה, מקווים שטווב לך עכשו ושאתה שומר علينا שם מלמעלה.

אהוביים,
שיר ואית!

ביקשו מכל אחד לספר על הגל שלו, הגל שלי הוא אח. כמו אח קטן אני זוכר איך הייתה אוחב להגיאו אליו בחולש הגדול לשחק במחשב. זיכרונות איך שיחקנו יחד כדורגל וכדורסל. אני זוכר שפעם הילכנו להתאמן - יחד עם עמית וחברים שלך. התאמנו עלTeVועות אקרובטיקה, וכמוון שאתה יזמת את זה עם חברים שלך והצעת לי ולעמית להציג. תמיד הרגשנו ביחד, הרגשנו גם כן חברים שלך. גם ביום כיפור, עם החברים שלך של יובל וניצן, הייתה הרגשה שכולם יחד חברים, כי אתה מקשר, גורם לכלום להתחבר סביר.

כמו שאתה היה לי אח קטן, נתת לי להרגיש עבורה כמו אח גדול. היה מתיעץ איתי - על מחשבים, הצבא, הלימודים. אני זוכר איך שכל כך הרבה דברים פיקרנו אוטר. היה לנו מסלול דומה בחיים, אותו הצבא, אותם הלימודים, והוא לנו הרבה שיחות לאורך כל השנים.

הייתה בינו הינה כזו, תמיד הסכמנו. הייתה הינה שבשתיקה. הزادה הדדי בשתייה. כשהייתי לזרק ידעתו שהיה לי שמח ומצחיק, שתהיה שיחה טובה. כיף להיות לזרק, יש בר שמחה מדבקת, גורם לכל אחד להרגיש טוב. תמיד אנשים רצוי להיות בסביבה שלך, על יזרק, בין אם הילדים הקטנים של המשפחה ובין אם המבוגרים. אם לילי או דינה הם צריכות עזרה - תמיד היה עוזר, ואני החבר הטלפוני.

אני מזדהה איתך בהרבה מאוד דברים. יש בינוו הרבה דמיון. ברצינות שבתאת לך מה דברים, שאתה מחליט להכנס לשםו אתה מאוד טוב בו. גל אני מרגש שאתה הגירסה המשופרת שלי.

קשה כל כך לחשב על אילו מילימ' להגיד, אני פשוט מתגעגע.
נעם

גלאצ'

אולי במבט ראשון התמונה הזו נראית כסתם תמונה מאיזה ערב, אבל למעשה יש לה משמעות עבורי. ביציאה הזו הרגשתי בפעם הראשונה בחי מה זה להיות חלק אמיתי ממושפה גדולה. מה זה בני דודים.

אני מגיעה ממושפה קטנה, בכל העולם יש לי 3 בני דודים, כולם מבוגרים מכך בהרבה, ורק שניים משלישייה בכלל גרים בארץ. כמובן שמהרגע הראשון שנועם ואני נהינו זוג הכרתי את בני הדודים, אבל זה היה ביציאה הזו שחוויותי לראשונה איך זה מרגיש כשיש לך בני דודים שהם חברים, הרגשתי שאתם בני הדודים גם שלי. והרגשה הזו לא באה סתם, היא באה כי אתה (וכמובן גם האחים המדיימות שלך), מאמין ותמיד גראמת לירגש חלק. וזה כל כך לא מובן מالיאו, אני hari "בת זוג של", אבל הרגשתי בת דודה.

גלאצ', יש לך משהו שחוושך נתיב מהיר וישיר אל הלב, מהשניה הראשונה. שיחות שיכולות להימשך שעות מבליל הרגש. אתה השפעת עלי, דיברתי עלייך המון, עם החברים והמשפחה שלך... ובשבט חתן כשופר סוף המשפחה שלי הכירה אותך פנים, דבר ראשון אחורי שאלת אוטי "זה גל?" אמרת לי "כאי" אמרה לי "איזה חתיר!". לא מפתח בכל.. גם חיצונית וגם פנימית, אי אפשר שלא להתרשם.

לא אשכח איך סיירתי לך על תערוכה שהייתי, והתלהבת אותי יכול שגם אתה היה שם. ואתה שיחה שהתקשת אליו כשהייתו בלבד באותו, שאלת אותי כמה זמן נסעה יש לי - וכשאמרת לרשפות שעה, אמרת "וופי, אז באוית עזרוי לי בחדו" א". כל השיחות איתך היו כל כך אמיתיות, בלי גינוי נימוס מיותרים ומרוחקים, ישר מהלב. את הפתק שעלי ניסיתי לפטור תרגיל שביקשת ממני (שכמובן ולא הצלחתו), אני עדין שומרת.

בימים ההולדים האחרונים, כתבתי לך ברכה. אך כמובן שעם הלב הרחב שלך לא הגבת פשוט ב"תודה", אלא בירכת אותה בחרזה. כתבת כמה משפטים פרידמן הם האחים הגדולים שלך, וכמה שהשתלבתי במשבצת הזו. עד היום המילים האלה מרגשות אותי בצורה שאנו לא יכולים להסביר.

גלאצ' עם כמה רגישה שאני חשבתי שאני, לא חשבתי לעולם שאצליח להיות רגישה כמוך ואמיתית כמוך, איך שבלב שלך היה מקום לכלך הרבה אנשים. זכתי להכיר אותך, ואת המידות הטובות שלך, ואקה אותך איתי לתמיד. אני אוהבת אותך! תודה שגרמת לי להרגש משפחה

הדרי

gal ahoven,

אנחנו זוכרים אותך בכל שלב בחיים, מתחילה מרגעיהם שהיינו הולכים יחד כל המשפחה לטויל בגין חיים בירושלים, או כשהייתם באים לשון אצלו והיינו אומרים לכם שהשכנים דפוקים בדלת כדי שתתפסיק לעשות רעש.

אחרי זה כמובן בשלבים השונים של הצבא - כשהיינו מדברים ארוכות ומתויעצים יחד עם השני, אפילו על לאן לנסוע לטיל ומתי. אנחנו נזכרים בשלבים של תחילת הלימודים שלך, איך עם המונטזיבציה פנימית וענין הצלחת להגיע להישגים מדמיינים, הלוואי ורק הייתה יכולה למסח את זה ולהנות מזה בשלב מאוחר.

אנחנו נזכרים בימים שבהם באת לעזרה בבאר שבע למעבר של יובל וכמובן אחרי זה גם למעבר שלך לעיר, איך זכינו להנות מרגעים של עבודה קשה בעיקר סחיבות ותליות תוך הקפדה על הפרטים הקטנים, וכמובן גם ימים של צחוקים ושיחות אמיתיות וממלאות.

בתוך כל זה היו גם ימים בבית חולים שבhem זכינו למשחקים יחד, לשיחותعمוקות, וכמובן גם שיחות מצחיקות, ביום האלה ראיינו אותך נלחם במלחמה הכי קשה שיש – לחימה שלימהה אותנו המונטזיבציה. הנהנו מכל רגע איתך, למדת אותנו המונטזיבציה בחימים, פרופורציות של דברים, והשגת מטרות. למדת אותנו איך להסתכל על העולם ותמיד להיות פתוחים ללמידה דברים חדשים מכל אדם שנפגש בדרך. נכנסת לכל כך הרבה אנשים עמוקים לב, מספיקות כמה דקות כדי להתאהב בכך לכל החיים.

היית מעבר למשפחה עבורהנו, היה לנו חבר אמיתי, זה שהיינו רוצים לצידנו תמיד. גל השארת אותנו עם חור ענק בלב, אין ים שאנחנו לא זוכרים אותך.

"הייתה תקופה כזו שהואשר בא בזעם,
צחקנו מהכל, שרפנו את מה שבא ליד,
לא נשאר לנו אלא לחברק את הצער,
להגיד "אתמול היה טוב וייה גםמחר".
אתמול היה טוב, אתמול היה טוב,
אתמול היה טוב, וייה גםמחר".

אנחנו מתגעגעים אליו, נאהב אותך לנצח, ומקווים שאתה נח עכשו.
עמית ובר

מתוך ארוחת ערב בבאר שבע

גלי שלוי, נשמה שלוי!

באילו מילימ אשתמש כדי להביע את אהבתי.... געגועי.... לילד
המושלים שנולד ב-17/12/93.

גלי, אהבתי אליך הייתה כבן שאון לי!

גלי, היהת ילד מלא בעשייה, בשמחות חיים, באהבת הצלות.
בכל מקום שהיית הפcta להיות במרכז וקיבלת המן אהבה כי
פושט היה לאחוב אותך.

אני רוצה להעלות את הזכרונות הטובים שהיו לי איתך:
תינוק - ביום שהגעת הביתה מבית החולים, הנחתתי אותך
במיטה ומיד הבנתי שיש תינוק מיוחד לנו!
ילד - שידע לעמוד על הזכיות שלו וקיבל אותם באהבה גדולה
כידעתי איך לבקש.
ואך דאגת שאני לא מתחנת וכשהתחנתתי וילדתי שאלת
מייד אם אמשיך לאחוב אותך? אני בטוחה שקיבלת תשובה חד
משמעות במהלך חייך ובנותיו יודעת זאת.
בבית הספר באיזו גאווה הסתובבנו כאשר השתתפת בחידון
התנ"ך הארץ.

בתיכון - כאשר ליוונו אותך לתחויות בקראותה (ואיך כל הזמן
בליבי דאגתי שלא יקרה לך משהו) ותמיד אמרת אני אוהבת את
זה. באיזו גאווה הסתכלתי עלייך כאשר הפcta למדריך
בקראטה ואיזה יחס קיבל כלILD מכם.
לימים שהתגייסת ניסתי להגיע לכל טקס שהוא... השבעה
בכוטל, צניחה ראשונה, כומתה וכו' ...
הלב שלי התמלא שמהה שראיתו אותך עשו את מה שאתה
רוצה ומצליח!

ולבסוף שהתקבלה ללימוד הנדסת חשמל והתחלה ללמידה
באוניברסיטת באר שבע.

נשמה שלוי,
הגורל זכון לך תוכניות אחרות ובמקום להמשיך בדרך המקיפה
עשית היכתה בר המחללה האורורה שלא השביטה את החירות
והאפשרויות שלך שעוזרו לי להכיל את בשורת האיבר הזה.
ניסתי ככל יכולתי להיות לצידך במהלך השלישי שלוש שנים שבהם
צחקנו בכינו קיוינו!
כל אשפוץ, כל מבט של הרופאים היכה בנו כל פעם מחדש.
גבר אופמי וחזק הצלחת לגבור על המחללה 3 פעמים ובכל
פעם דמעות של שמחה הציפו את כולנו!

והסוף
יום רביעי, בשיחת הבוקר עם אחותי, אמא שלך, היום המקולל -
היא מודיעעה לי שאתה מורדם ומונשם.
איזה יום אrror!!!!!!!!!!!!!!! נעתקה נשמתה!!!!!!

נשמה שלוי!

אין לי הסבר איך החיים של כולנו ממשיכים בלבדין.
חשובלי שתדע אהוב שלי - לקחו לי חלק מהלב והניחו אותו בבית
העלמין במידען!!!!

gal haikar vahahav

הביטוי "לא נתפס" נאמר על ידי בימים הראשונים לעזיבתך אותנו, ובעצם, גם כתע, תחשזה זו לא השתנה. הזמן עבר, הפצעים לכארה מגלידים, אך הכאב העצום נשאר לך, והוא בא והולך ומציר שהוא קיים גלים... אתה אדם מיוחד, למדתי מך הרבה פער הגלים בינו, הקסמת בתוכנותיך ובמעשייך, שלא עלה מנת לקבל פרס, אלא כי זה אתה, גל מיל המיויחד. אני נזכר בר כל יום וכל כך על שנים שפנספסו, ומצד שני מערץ אותך על חיויות רבות, החברים, המשפחה הקשורה עם המכון אנשיים והאופטימיות הרבה שהייתה לך, שאני מאמין שהחזקה אותך ברגעים הקשים שהיו, והאמת - החזיקה גם אותנו. אתה חלק אינטגרלי מהמשפחה היקירה והקסימה שלך ותמיד תישאר כזה, והיית באמת אחד מעמודי התווך במשפחה המורחתבת, בקשר חזק שהוא לא דבר מובן מאליו. תיזכר כמו הייתה - צעיר, חתיר, גבוה, שמח, חייך, אופטימי, מושך, חכם, שנון, פיקח, מוכשר, דעתן, יציב, סקרן, נבון, חסן, מפקד, קריזמי, בדchan, מצחיק, ועוד הרבה.

"הצבוי ישראל על במותך חלל, איך נפלו גיבורים..."

אהוב וכואב עמוק הלב, זוכר ומתגעגע,
אהרון אביב

גלי

עזרה השנה, זהה עדין לא נתפס. אני לא מצליח לעכל את הסיטואציה, ואת זה שאתה לא קיים בחיים שלנו יותר. עצוב לי לחשב שלא רأיתי אותך כבר כמעט שנה. עצוב לי לחשב שלא תהיה איתנו יותר בקיוש ובchengim. עצוב לי לחשב שלא אספר לך יותר על השיעורי נהיגה, הלימודים והחוויות שלך. עצוב לי לחשב שכבר לא תלמד באוניברסיטה, ולא תשתמש את הכלות שלך. יותר מהכל, עצוב לי לחשוב שאף ילד לא יזכה בר כאבא. עצוב לך תזכה להתחנן, להביא לעולם ילדים ולגדל אותם, בעיקר כי אני יודעת כמה כוב היה יכול לעשות את זה.

גלי, אני חושבת עלייך כל יום, ועדין לא מצליח לעכל את האובדן. קשה לי להאמין שלא אראה אותך יותר, ושלא נמשיך להתבגר ביחד. אני מתגעגעת לשניות שלך, לבדיות ולצנויות, לשילוב בין הומור וריצינות, לחוכמה שלך, לעצות ולכעס שהוא מעמיד אותי במקומות שבהיותי מתחצפת. אתה מודל לחייקי וחלק חשוב בעיצוב האופי שלי כילדה ואני לוקחת ולומדת מכך המכון להמשך החיים שלי. הייתה אתה עדין חלק חשוב בחיי המשפחה בשבי, באמת באמת כמו אח גדול, ואני לא מאמין שדווקא לך זה קרה. אני מקווה שתוב לך אולי שאתה נמצא, שהסיפור שלך לא נקטע ושאתה ממשיך להפיץ את הטוב שבר בזרה אחרת.

אהבת המכון ומתגעגע
עדין

גלאול שלנו,

הכאב הגדול מגיע והגעגוע גובר ואון את מי לחברך, לדבר, ולהתיעץ.

עברית כמעט שנה והעולם לא עזר את תנועתו.
העולם ממשיך במסלולו ועולםנו חרב, עולמנו לא יהיה אף פעם כפי שהוא.
בחוץ שמיים כחולים ועולם אינויפה יותר, החיים מקבלים משמעות אחרת.

אתה חסר לנו ביום יום אין יום שעובר אנחנו לא חשבים עליו.
היה לנו חבר ואח היינו צוחקים מדברים על דברים ברומו של עולם ותמיד ידענו שם יש בעיה
از מה הבעה? מתקשרים לגלאול אחינו הקטן משתפים אותו ומתייעצים אותו מקשיבים לך וכל
עזה שנחתה בדרכך תמיד הייתה נכונה וחכמה.

אנחנו בטוחים שאתה מסתכל علينا מלמעלה ומצטער על הכאב שנגרם לךם ובעיקר
למשפחتك שלא באשמהך.

לו היה רק אפשר להחזיר את הגלגל לאחור....

אנחנו בטוחים שמאז שהלכת הספקת לרכוש מאות חברים חדשים כמו שהיו לך כאן שם למעלה
יהם זכו בר.

לנו מה שנותר עכשו זה לאסוף את השברים ולהמשיך הלאה.
כי החיים יותר חזקים מאתנו.

תודה על קשר חם ואוהב תודה שזכינו להכיר אדם מיוחד כמוך וכך לנו שהתקופה הייתה קצרה
כל כך.

מה עוד נותר להגיד? רק להאמין שטוב לך שם למעלה, הרוי אף אחד לא חוזר לספר ...

אתה מאד חסר לנו.
כל כך חסר זהה כאוב, דומע, שורף, צורב ואי אפשר לתאר עד כמה עצוב ודואג בלב ומכו
שאומרים "אלוהים לוקח רק את הטובים" מה שנשאר זה רק זיכרונות, ותמונהות.

מקווים שם למעלה הם יודעים שזכו בר והנשמה שלך נחה ומואסרת.
תמיד תישאר בלבינו חבל שהזמן אחר היה קצר.

נוח על משכבהך לשלום
אהובים,
עווזי ומלי

gal shlano,

"אדם ממשיך לחיות בלבבות אלה שהשיר מאחוריו" תומאס קמפל.

מי היה מאמין, עכשו, עכשו צרייך לכתוב עליך בלשון עבר.

שנה עברה לה, שנה שבה הכאב לא הרפה והגעגוע לא הפסק, לא היה לנו את האח הגדול שלנו, האח שהנכח אותנו בדרכנו בחיים, יי'עך, עזר ותרם בכל עת בה יכולת. זכר שהיית עוזר לאורי במתמטיקה? או שהיית מחזיר את شي לתוכם של הלימודים? או שהיית עוזר להילה בעבודות של בית הספר בשבתו? אנחנו בחיים לא נשכח, אנחנו כל יום חוזרים عليك וזוכרים אותך כל יום כזה הגעגוע הולך וגובר, והחוור בלבינו לא יתמלא לעולם.

אנחנו מפנימים כל פרט קטן שלמדנו ממרק בחיים האישיים שלנו ומעבירים את זה הלאה. אנחנו זוכרים כשהיינו קטנים באירועים המשפחתיים היינו תמיד מתחים לך ושאלים אם יצאת מהצד ואם אתה מגיע, וכמה שמחנו לראות אותך בכל פעם שזכינו לראות אותך.

אנחנו רוצים להודות לך על החלק הגדל שאתה בחיים שלנו, זכינו בקשר חם ואוהב ללא גבולות, זכינו להיות קרוביים לאדם המושלם, תמיד דאגת לנו ועשית הכל בשבייל לשמה אותנו ושיהה לנו כיף ייחד, כל יום איתך היה יומן כיף בשביילנו. תמיד דאגת לסובבים אותך, הראית אכפתות, ועשית את ההוו הרבה יותר טוב.

אנחנו הגדול, הייתה הרבה מעל כולם זהה אפשר להבין זאת מכל האנשים שזכו להיות בסביבתך, איך אמורים אלוהים לocket את הטוביים ביותר. אנחנו בטוחים שככשת את כלם למעלה עם האישיות המדהימה שלך ואתה אהוב שם בטירוף כי אי אפשר שלא אהוב אדם כמוך.

אנחנו יודעים שאתה מלאוות אותנו يوم יומם ורואה אותנו מלמעלה, מקווים שתובך לך שם ושותך לך לראות אותנו.

גל, תמיד תישאר בלבינו לעולם לא נשכח אותך, ולא נפסיק לאהוב ולהתגעגע
אורי, שי והילה

את גל אני מכירה מזמן שהוא נולד אבל ההיכרות שלי אליו הייתה מחד שטחית והתבססה על הביקורים השנתיים שהייתי באה לבייר בישראל. גל תמיד חיכה לנו עם חירות שובה לב, שופע חיים ואהבה ומלא שמחה.

ההיכרות שלנו העצימה כשיוביל גל הגיעו לכאן בדצמבר 2015 לצורך למידת השפה האנגלית לעומקה. התגלו לי המנון צדים חדשים בגל שלא היה מודעת להם. גל התרגלה כבחו עם שמחת חיים, חכם, מצחיק, טוב לב אוהב לעזר לזרות ומאד מתחשב בכלום. אי אפשר להעתלם מהਆישות הקורונית ואי אפשר שלא להתחאהבו. השהייה בקנדה חיזקה את הקשר ביננו וגל דאג לשומר על קשר קבוע איתנו.

לצערו בחורף 2017 גל אובחן בليمפומה שלכוארה הוא היה אחראי להתחילה טיפול קוגניציונלי ולהגיע לרמייה מלאה. מרגע האבחנה גל שיטף אותו במצבו וביקש להיעדר בי ובידע שלו נדרש התמודדות אופטימלית במחלת. הודעתו לגל שאני יוצאת אליו למשך הרישודות כשהוא מודע לעובדה שאין מצב שאותן לו טיפול בדרך ואתן לו תמייה מקסימלית לצורך הלוחמה.

gal took the treatment as his shield against the cancer. Gal was diagnosed with lymphoma in winter 2017. He was treated cognitively and reached full recovery. From the diagnosis, Gal washed him off in his condition and asked to be absent from him and to know that he needs to deal optimistically with the disease. His message to Gal was that I am leaving him for a while and that he is aware of the reality that I am leaving him.

כמוות הכוח שהבחן המקסימום הזה שידר היה מעבר לכל מטופל ממוצע שהוא עבדתי בעבר ומה שהcli הנע אותו זה האהבה האידיאלית להורי והרצון לא לאכזב אותם שהוא נכשל. עברנו ימים מאתגרים יותר ומאתגרים פחות וגול מעולם לא הרים ידיים - ממש לוחם אמיתי. בזמן מפגינים מאתגרים היו מבקשת ממנה שישתף אותו בחולמות שהוא רוצה להגשים ואני ניתן לישם אותם במציאות. גל אכן הצליח להגשים כמה חולומות כמו לצפות במשחק כדרכו איזוטוי (אומנם לא הליגה הספרדית) אבל באנגליה. כמו כן גל הצליח לנסוע לאיטליה עם האחיות שלו שיזכר לניצח בשביילן. כל הגשות חלום הייתה מבצע אבל הוא הצליח להגשים.

לצערו החלום האחרון שבו התעסקנו הרבה, היה להגיע לכאן. גל נפטר בשבועו שהוא אמר לו לטוס לכאן. עם כל הכאב והצער שאינו עוברת על אובדן של עלם חמודות, לוחם וחבר אני מתנחמת בעובדה שהיא לי כבוד גדול להכיר בן אדם מדהים וללוות אותו לארך כל הדרך ולדאוג שלא יסבול (עד כמה שניית) בנסיבות האחרון.

יהי זכרו ברור
שלומית טוביאס

gal hikr

אף פעם לא כתבתי לך מכתב. לעיתים קרובות התכתבנו בטלפון בעיקר על כדורגל. דווקא הוא לנו שיחות רבות. איין יכול לומר לצערי שהכרנו או בלינו המכון שנים, אך להערכתי חמיש שנים, במיוחד מאז שהגעת עמו יובל לטורונטו כדי לשפר את האנגלית. זכיתי להכיר בחור נפלא, מצחיק, חכם, אטלי אופטימי ובמיוחד שאוהב לעזור אחרים. עזרה לאחר זה ערך שלדעתך קשה יותר למצוא בעולמנו כיוון אף אצל הוא בלט במיוחד ולכן אף לא רק, נכנסת ללב של לא מעט אנשים אתה בליביהם יומם יום.

ישנו סיפור שקרה לנו במפלים, חצינו דרך שער לאחר תשלום קטן של 25 סנט והלכנו על הגשר שמחבר בין קנדה לארה"ב כדי להצטלם. לאחר עשרות דקות וכמה תמונות צורנו לקנדה. להפתעה נדרשו להציג דרכונים שלא היו לנו. בזמן שהיכינו לדבר עם פקיד ההגירה ואני היתי קצת במתוח איך יוצאים מהמצב זהה, אתה הייתה רגוע לחלוון ו"התלוננת" שהו פי ממלאן הילעון הסמור לא חזק מספיק. זה החזיק אותי. אני במתוח ואתה לא נלחץ, רגוע ותמיד אופטימי.

כמעט לא חולף יומם שאינו חושב עלייך, מתגעגענו,
שי טוביאס

אני אסירת תודה על כך שהכרתי את גל בrama אישית.
כולנו ברி מזל על כך שיוצא לנו להכיר כזו נשמה טובה.

את גל יצא לי להכיר לעומק מ 2015 כשהגענו לטורונטו לכמה חודשים, ומאז יצרנו זכרונות נחדרים שאני אנצור לנצח. אני וגל הינו מציקים אחד לשני בשפות - הוא היה מתקן את העברית שלי ואני מנגד מאטגרת אותו באנגלית.

אני חיבת לומר שגל התקדם באופן מרשים באנגלית במהלך השנים. הוא היה שקדן, חכם, חדור, מטרה, ושם לב לפרטיהם הקטנים. בכל מה שהוא עסוק - בין אם זה קורסי השלהה, אוניברסיטה, עבודה וכו' - הוא עשה את זה ברהיטות ובצורה הטובה ביותר. גל לא היה אדם טיפוסי. הייתי מתארת אותו כאדם בעל אישיות מדבקת שהקורי חיוביות על כל אחד שהכיר. הוא נגע בחוי כולנו, דאג למשפחה ולחברים ותמיד היה נוכח וקשוב לך כשהיא בקשרתו. אני וגל הינו עושים הרבה שיחות יידאו בווטסאפ בסופו שבוע ומדוברים זה את זו בדברים חדשים בחיננו.

אהבתני במיוחד להיפגש איתו במקומות בארץ. הוא תמיד היה מארגן לנו אטרקציות ודברים קופים בין אם במודיעין או בתל אביב. הוא היה כזה אדם חברותי שתמיד מתחשך להמשיכם לבנות איתנו. אני אמשיך להתגעגע אליו עם כל יום שעובר, הוא השפיע המון על חיי ועל חיי משפחתי. מיכה ודינה עשו עבורה יוצאת מן הכלל בגידול 3 ילדים נפלאים. יובל וניצן ברות מזל על כך שהיה להם אח כמו גל. לגיל הייתה קבוצת חברים קרוביים והם תמיד יעריכו וניצרו את הזיכרונות ואת החברות עם גל.

אני אף פעם לא אשכח את התהבותות והזיכרון ממדים מדהים בשם גל מיכל -
תמיד ישאר בלבבי זיכרון וגעגוע.

רוני טוביאס

את גל יצא לי להכיר לראשונה בחתונת שלי עם רוני, ממש בקצרה. אז הוא עוד היה "חבר של המשפחה של רוני".

באוטו הקיץ גל וובל באו לביקור בקנדה. מה שהחל בקורס אנגלית של מספר שבועות נמשך להרפקתה של כמה חודשים. במשך אותה תקופה הכרנו יותר לעומק, בלבד, התחברנו וגל הפר ליהות ממש בן משפחה בשביילן אליו שהכרנו כבר שנים.

באחת השיחות שלנו על כדורגל סיפרתי לגל על רוח הלחימה של מנצח'סטר יונייטד ועל גמר ליגת האלופות ב-1999 בו הם הפסו פיגור 0-1 בדקה ה-92 לניצחון 1-2. בין אם אופי או בין אם מזל, במרץ 2019 יונייטד ניצחה בצורה דומה בשנייה الأخيرة את פריס. גל היה זה שהודיע לי על המהפר של קבוצתי האהודה במילימס "מי היה מאמין" ו"כנגד כל הסיכויים". תוכנות אלו זבקו גם בgal - וינר כזה שתמיד מאמין, חושב בצורה חיובית, לא מיותר, ותמיד מפיז או ותקווה בקרב הטעבים אותו.

זו תמונה מאחד הבילויים שלנו במהלך הביקור בטורונטו.

כך אני זוכר את גל - אוהב לשמה, ליהנות, ותמיד מלא באנרגיות חיוביות.

אריאל צונג

הכרתי את גל כשהוא הגיע ל קנדה עם יובל בשנת 2015 כדי להתחיל שיעורי אנגלית.

גָּל וְאֶנְיַה תִּחְבְּרֵנוּ מִיָּד.

יש לו השפעה על אנשים שבה אתה פשוט שמח כשאתה סביבו וקשה לא להתיידד אליו. במשך הזמן בו גל היה בקנדה בילינו כמעט את כל הזמן ביחד, בין אם זה היה לצאת עם חברים, למסעדות, לבקר במקומות תיירותיים וליהנות בסך הכל. הינו כמעט בלתי נפרדים. גל ואני התקרנו ממש בתקופה זו, ואני אסיר תודה על כך שהצלחתו לקרוא לו חבר טוב שלו. שמרנו על קשר גם כשהוא היה בארץ.

שביקרתי בישראל בשנת 2017, גל כיבד אותו עם אירוח גדול וגרם לביקור שלי בארץ להיות מוצלח. גל הוא ללא ספק אחד האנשים הצענים, כנים, מתחשבים ונדיימים שהייתי בר מזל מספיק להכיר.

הוא חכם מעבר לשנותיו ובעל חוש הומור נפלא. תמיד עיריך את הזיכרונות שיש לי מגל. אני מתגעגע אליו מאוד וחושב עליו כל יום.

גָּל, אֶנְיַה אֹהֵב אֶתְך אָחִי.
רון צוונג

יצא לי להזכיר את גל עוד כשגרתי בקנדה ב-2014, ומazel התחרנו ושמרנו על הקשר.

gal תמיד הצחיק אותו ודיברנו כל הזמן על כדורי גולף גם שחזרתי לגור בארץ הוא דיבר איתי כל שבוע לראות איך אני מסתדר ועזר לי כמה שאפשר.

ב-2016 שהגעתי לבקר gal הזמן אותו לבייט שלו לשחק פיפא ואחר כך יצאנו לפאב והכרתי את החברים שלו. gal תמיד ישאר אצל כולם בלב במיוחד אצלני אני יודע שהוא שם בשנים מסתכל علينا ומהירות. כמה ימים אחרי הלוויה היה לי חלום שאני גול וושבים בים ושותים ביריות ומקשיים לשיר חתיכת שמים, שלא הכרתי את השיר זהה עד שגל שם לי אותו להקשיב באותו 순간 גרים בקנדה.

אני מאוד מתגעגע לשיחות שלנו ולמשפחה מייל כמו שгал היה תמיד כאן בשבילי אני תמיד כאן בשביבכם.

חסמור עליינו מלמעלה גל אוהבים אותך.
דן קיסלבי

דינה ומיקי היקרים,

איך אפשר בכלל להתחיל להיפרד, כשבשות האלה שהבן היותם אמורים לטוס לקנדיה, להגשים את החלום האחרון של גל, אתם נאלצים להתעסק בהכנות לקבורה שלו.

במשך שנתיים וחצי ניתנה לי הזכות לטפל בין היקר שלכם. מראשית הדרך היה ברור לנו שהמחלה עקשנית ואכזרית, אבל תמיד נלחמנו ביחד, ניסינו את הטיפולים החדשניים ביותר, שמעטים זכו לקבל לפניו, בתקווה ששמהו מהם בכל זאת יוכל להתגבר על המחללה הנוראית זו. טיפול אחרי טיפול, הפגות קוצרות של המחללה בדרך, אבל גל, תמיד נשאר עם אופטימיות, תמיד עם חיוך והכרת תודה, גם כשהסבירו שלו היה גדול מנסהו.

זכורת את אחד הבקרים בראשית הדרך, אחרי תרגדמת של כמה ימים, נכננו בובוק לחדרו והוא היה עסוק בכתיבת הودעות ב-WA, אולי(Clom לא קרה, לא יודע בכלל כמה דאגנו לו בימים האחרונים, מתנצל שלא חזר אל אנשים רבים שחויפשו אותו בימים האחרונים. ואתם לצדך בימים האלה, מודאגים בטירוף, אבל אף פעם לא מתלוננים, תמיד שואלים שאלות בנימוס, תמיד אומרים תודה. וכך נמשכו החיים בצל המחללה כל התקופה הזאת, בנוועם הליכות שלא הפגשים הרבה אצלינו. כל קשי, כל משוכחה חדשה עברתם באוטה סבלנות, תומכים זה זהה.

לא פלא שגל היה בחור כזה ששבה את לב כולנו. לא היה מישוה בנסיבות שלא התאהב בלבד המיעוד הזה. למרות שלא זכה לרגעים רבים של שקט בשנים האלה, בכל זאת ניסה להמשיך הלאה, כמו בחור נורמלי בגילו. הדבקות שלו במטרה, לחתת עוד קורס, כדי שייהי יותר קל שיחזור למסלול החיים, לכת להיבחן אפילו בימים האחרונים, בלי לש��ע בייאוש, פשוט מעוררת הערכה.

הפרידה קשה מנסהו, אבל אני מקווה שבאותה גבורה שבה התמודדים בשנים האחרונים במלחמה על חייו המשיכו לחזק זה את זה ולהתמודד עם האבדן. מצטערת שלא אוכל להגיע היום. הלב שלי אתכם. אזכיר את גל תמיד עם הרצון להילחם, מתנהמת טיפ טיפה שהלך לישון עם החלום שלו, לא יודע מה באמת מצפה לו, עם הידעיה שאתם עושים כל דבר מטורף לungan.

בהערכתה עצומה,
נגה.

שני חברים טובים,

צמד שחקני פיפא משתתפים קבועים בטורנירים אונליין גל זוראל, זוראל גל,
יושבים בסלוון, כל אחד על כורסא. לכל מומחה שלט ביד ואחד בטעינה שייה...
GBT קבוע על המסק, מילה נזרקת מפה הברה ממש.

קריאיה
קפייצה
גל של שמחה
הפסקה... מים
צחוק
ריכילות... משפטים קצרים המסר עבר
צעקה
קללה
הפסקה... פיפוי
מאזן חיובי
עלולים לגמר!!
לא לדבר
לא להפריע
לא לנשום

שקט
דממה
gal shel uzv

מה קרה?
הפסדנו
שוב?????

מאז התיכון, במהלך השירות הצבאי, בין טיולים ולימודים,
במהלך מאות שעות פיפא נרकמה לה חברות קרובות והמשפחה שלנו התרחבה.
ואם אחד כאיתנו
הולך מעמנו
משהו מת בנו -
ומשהה, נשאר איתנו
aczlono b'beit la meshukim yotzer pipa.

רונית עומר

אני הספר של גל ..

נשמענו נראה סטנדרטי "הספר של גל" הפרשי גיל מטוריים, מקצועי למדי .. מתראים פעם בחודש תספורת וללקוח הבא והלאה נכוון? זה מה שצרי בדרך הרגילה של המקצוע.

אצל גל זה היה שונה. הוא היה מאייר את המקום שהוא נכנס.. תמיד חייך ושוב לב נשף לו מהעיניהם עוטף בחיבוק עם כל הגובה שלו ותמיד אתה מרגיש דרדס לידיו..

יום אחד היה חיבוק כזה רק שבסתור חיבוק הוא אומר "אתה יודע שזו התספורת האחרונה שלנו" אני מברך אותו במחשבה שהוא נושא לטיפול בחו"ל ואוד מגיעה המילה סרטן, כמובן עם ההומור שלו מושך בחיקוי קבוצת שיער מהראש שלו ואני פשוט נלחם עם הנפש שלי לא לבבות מולו..ILD מושלים אופי למאה מגע לו דבר כזה איפה הצדק של היקום וכמהicus יש שהאנשים היכי טובים טובלים בצרורה כזו.. גל לא היה יכול גל היה אח קטן שהתקשר ישר אחרי כל טיפול כמו אחري כל בדיקה אחרי כל תוצאה של חיבוב.. גל היה משפחה שבא הערב יום שישי לאכול אצל המשפחה שלו קוסקוס לחגוג את הנצחון על המחליה.. ואז חודש של שימושה ועוד שנה של עצב ומלחמה.. והוא לא מותר והוא נלחם כמו אריה והוא שינה את חייו בנסיבות. הוא לימד אותי לרודז אחרי חלומות, לא לפנטז עליהם, פשוט להיות בעשו ולא להרים ידיים אף פעם..

ימים אני מגשים חלום של חי בזיכרון. אחרי מותן עזבתי עבודה של עשר שנים כדי לאחוב את עצמי, לחת ל' מה שמעולם לא העצתי מתחת ל'.. הגשמה עצמית..

אני אהוב אותו מלאריך רקי של אין יום אפילו אחד שאתה לא עבר במחשבות..

תмир לוי

gal yobel higenu al li leshiuor haRishon v'aycheru baMsefer Dekot bOzdot. Umadati um haShon v'haShtachlei alayim b'mabt chodar Msefer Shniot v'Amrati: "Aycharat, laba al! b'pum haRishona Nziqa v'Shokold Meror v'Am la'Yozor - Nafardim camo Chaverim".

Maz'uber zman maha, v'hepcnu lahiot Chaverim shel mesh' laMorot haPursh Gil'aim meshmuot, haPursh beremt haHeschala, haPursh Benisyon Meshpachti v'Afili baAgdut Shkerano, casheinu yel'dim.

Arik za hiba yekol laKrot? Rik bagel gal. Yobel Pursha v'hemischa atz Darcha labeda v'anu haMeskeno l'lemod, l'shotch, laHtavot, leglotot za leza atz ma sheShani la'Idu. Kan, haLemida hiYita haDedit. Lemadti minnu haReba. Lemadti ma za Chaverot v'Chaverim, lemadti ma zo Ahava v'ma Kora haShaiya Ngemrat, lemadti ma zo Naamnot v'ma zo Razun uz laHatzliyah.

Gel Ahav atz haBiyutim haNgofutzim shel: "Dbari Chocma Shel Alia", "L'Chaver Gabot v'Leratz ai ki", "Mi Shla' Yodu LaHepsid La'Yodu Lenatzah" v'oud Ribim Achrim. HaO hiba Yord laSof דעתך ואני hiYiti Yodu laSof דעתך.

Afili haLicitot Sforutiviot haYino Ushim v'Tur CDI DiYoni DiYoma. V'oregul la hiba Shoch mi haMbegor v'Mi haCetir, Mi haMora v'Mi haTalmid Ao SatoDNet. Gal AiSh. Gal AiShot. Gal Talmid, Gal Chaver... v'haChaverim Nafard...

Ailoha

Ani uGel b'Chall "haCerano" Cashtachluti laUshot BiBisitur leShkenim shel'i b'Thor Neur Ze'ir); Yatzai li laShemor ul Gal v'achiotoi comme Pumim, Casheao hiba bn 6, v'ani Zoker sheHiYti Nehuna Maod laShak atzo b'Mashkaim, v'lohiot b'Chid baGina shel haBait.

comeh shanim tuvot la'achr makan, casheg hiba Ahri Cba v'haTunayin Maod b'LIMODI haShfa haEnglyit, hao t'shachlil b'shbel l'lemod Englyit v'ldabar camha Shiyoter, v'chazar haYino manhalim shiyhot Rabot Benosha, Dnim b'Dracim haCi Yulilot l'lemod atz haShfa v'laHtemuy auhah. Ahbati l'shotch atzo ul haNosh, v'laHavor Alioi atz haYud Shkibluti Maohi haGadol b'Zmanu. haDerek Shubada li haCi Tov haYita l'Matzoa Spur Mordek Maod (um Dgash ul ha'Maod), v'laHtachil laKrao atzo um Milion Anghlyit-Be'eritit Chazon. BaUmot haRishon Cumus v'la Mavimim Klom, Be'Ushri M'tchilim LaBivon Meshpafim, BaUmot 50-55 M'binim Katz Yotter, v'baUmot haMama Caber Morotkim LaGmeri v'Kora'im Englyit B'Zora Ratzofa):

Maod haUracti atz haTchalik Shgel hiba uShua um haLemida, v'at haShkueh Shlo, Shachluti. Leknوت lo atz haSfar Shnematz Azahl b'Makom haRishon M'bini l'Spafim Shkerati b'chi. haSfar Shogun M'at James Clavell, Ul Sifor b'Diony Shel Tchilato Shel haSfar airopafai um haSmoraim Shel Yipn b'Mama-h-17. Ani Zoker Shcaher Sifriti lo ul haSfar haUnim Shlo Natzu Morob Unin v'Skrenot, v'ho茂 Maod haTchalab laKraat haKriah Shlo. Nishti laHdlik Aotzo comeh Shiyoter ul haSfar v'ul haUlolah, CDI Shcaher Yig'au Alioi Achri Shni Spafim b'Derek Shhoa Raza laKrao laFeni Kan, Az haRigosha Mahalila hiba Gedol Yotter Mahkoshi shel haHtmoddot um haUmotim haRishonim.

Matgeggut,

Zohar Yermiyo

ג'ל יקר

בעצער כבד מנשוא איבדנו אתך ג'ל יקר
אני מקווה שלא פחדת ושלא כאב לך.
גדלת אצלך בקראותה, היה לך מקרים וחייך עם עיניים טובות שהפך עם השנים לגבר אחד
מהחברה ומאמן.

אני מעירך ומקדש כל רגע שיצא לנו להיות איתך.
גדלת בשוגן, הייתה חילך עיקרי ממרכיבי המועדון והמשפחה המיוחדת שלנו.
אני כותב עכשו ומחיך שאני נזכר בריגעים איתך ממחנות אימוניים ומ מבחני החגורות.
היתה כל כך אהוב ואוהב על החברים לקבוצה ועל חברי הנבחרת.
זכור שיצאנו לתחרות באיטליה, אילו חוויות
ושזכית בתואר אלוף ישראל... מדחים אתה.
אני זכר איך החניכים שאימנת הסתכלו עליו בהערכתה. היה לך חן מיוחד.
שנודע לי על המחלקה האזרחית הייתה שבר ואתה זרעת בי תקווה שהיה בסדר.
מה לא עברת מס肯 שלי, איזה לחם הייתה, ניצחת בסיבוב הראשון וכולנו היו מאושרים ואפלן
עשינו לבבוך ארוכה חגיגית אצלנו עם כל החברה והמשפחות יחד.
שחגגת יום הולדת אצלך וראייתי את כל חברי מחוץ לקראותה שמחים איתך, הייתה לך גאה
בר, איזה ילד מוצלח איזה משפחה אילו חברים.
הרגשתי גאויה של אבא.

לא יכול לשוכח את הרגע שנפלט לך... שהמחלקה האזרחית, כאלו מהרגע המאושר זהה
איתך צנעה עלי הבשורה הנוראית.
היום- ביום ארור זה אני לפחות מוכיר על שזכתי לראות אותך בתקופה האחרונה. אם בבית
חולים שיצא לנו לשוחח בלבד ארכות על החיים ובכלל על המחשבות שרצות בראש.
ומם באימון שחורות האחרון שכבר הרגשתי שעוזה- הנה אתה יצא מזה.
מחלקה אזרחית, איך לך אוטר מאייתנו מהמשפחה המקסימה שלך מהחמים המדמיים שאני
בטוח הייתה מוצאה אותם וננה מהם ומגדל משפחה לתפארת.

ג'ל היקר,
תנווח על משכבר בשלום ותשגיח על כולנו מלמעלה. עשה למשפחה היקרה שלך יהיה טוב
כמה שאפשר.
אני מבטיח להזכיר אותך ואת זיכرك בכל מפגש ותמיד אשמור לך נקודת חמה בלב.
אוהב אותך בן יקר.

gcdun

SHOGUN
ג'ל מיכל - ראשון בקומיטה בוגרים מעל 73 קג

ガラ、ミハイル君の訃報に接し
驚きと悲しみに心が締め付けられる
思いです。

ご家族の皆様の心中をお察しし
心より哀悼の意を表します

空手道がミハイル君の短かった人生の
中で少しでもよろこびや支えになって
いたことを願わざくいはれません。

ミハイル君が我々空手仲間の心の中
に永遠にあることをお誓い致します

ミハイル君のご冥福を心よりお祈りし
お別れの言葉とさせて頂きます。

世界系東流空手道連盟
会長 岩田 源三

Gai Michal

I am impressed with the surprise and sadness of Gal Michal's sudden death. I want to express my heartfelt
condolences in the heart of his family.

I hope that Karate was a joy and support mentally in Michal's short life.

I swear that Gal Michal will be forever in the hearts of our Karate friends.

I sincerely pray for the happiness of Gal Michal and say goodbye.

World Shitoryu Karate Federation

President Genzo Iwata

9 September 2019

בגיל 5 גל עשה מפנה בחיוו,

כשהחליט להשאיר את "סנוןיות" מאחוריו

ה策רף לחוג קראטה חדור מטרה,

כשהיעד חgorה שחורה.

פגש לא מעט חברים, שהפכו להיות כמו אחים.

ונוצרה חבורה של מתאמנים עילאיים (ולא מתנסאים)

שהביאו כבוד למועדון "שוגון" ולעיר מודיעין.

תחרויות בארץ וב בחו"ל, איטליה, סין, קרואטיה ויעדים נוספים,

לימים הבנו שייעדים אלה עברו גל הוי כמעט אחרונים.

גָּל שיתף בחוויות וסיפורים

על קיומה שבאה מרוח כרייכים,

על הדרכות שהיא נתן לחצים, איך ינגב לילך שהלך לשירותים?

אהב את הקראטה כי בחיים, גם על חשבון הלימודים.

אלוף הארץ כשהיה בתיכון, ואלוף העולם בכלkom וליפול תור פחות מעשר!!!

gal haikar,

זכר שבאייזהו שלב במהלך השנים שהתאמנו ביחד החלטת
שאתה רוצה לפרק אותה במכות?

היות קופץ עלי' בסוף אימון ומנסה להכניע אותו, אך אין מה
לעשות - פער של שנה בין גברים הוא פער ממשוני ולכך היה
לי יתרון. לפעמים היה מנסה להפתיע אותו, לפעמים היה
מנסה לנקח את זה לקרקע, לפעמים לקרב בעיות, לפעמים
לעיף אותו, אך בסוף תמיד היה חוטף קצת (באבה). זה היה
טקס קבוע. אני זכר איר המחשבות שלי השתנו לאורך השנים
מ"בטח תיכף ימאס לו לחוטף", ל"איך הוא עוד לא יותר?",
ל"וואו, זה כבר לא קל כמו פעם", לפעם ההיא שמצאתי את
עצמך דבוק למזרן וחשבתי "מתי זה קרה?". זה אמן סיוף
מצחיק, אך מייצג את הפיטר שהיא. בוחר מטרה שאפתנית,
ננעל עליה, בנחישות והתמדה תוקף אותה, ככל האול -
מנסה אחרת, אך לא מיותר. בסוף משיג.

בדיק בಗל תוכנה זו, היה לי ברור שכאשר החלטת אתה
רוצה לימודי הנדסה, זו שאלה של זמן עד שהתעודה תהיה
בידך. בדיק בಗל התוכנה זו, ביום ההוא שהתקשרה
להודיע על כך שליחת ברטון, היה לי ברור שאתה מחלים. גם
כשהמחלה חזקה, היה לי ברור שתחלים. כאשר המחלה חוזרת
שוב, הבטיחו זהה לא התעורר. לא נטאש שמעט עברה שנה
מאז שאין, הכאב עוד חד, אך הזכרונות עלי' חמימים מאוד.

אני נזכר בר לעתים תכופות - לפעמים נזכר ברגע מצחיק
מתחרות בחו"ל ועל פני עולה חירות, לפעמים נזכר בגבורה
שבה התמודדת עם המחלה הנוראית וגופי מתמלא בכות,
לפעמים נזכר בסקנות שבה הרהרת לבבי השאלות הרמהותיות
של החיים ועולה بي תחושת ענווה. הזכרונות האלה הם מתנה
שהעניקה לי. בחירות הקצרים הפצת המון טוב, והטוב הזה
ממשור דרך מי שחלק איתך את דרכך.

באהבה גדולה,
וויה

הו מלאר,

קשה לי לכתוב עליו בלבוש עבר, אתה מכיר אותי, אני ריגשי.

از החלטתי הפעם לספר לך מה עבר עלי' בזמן זהה שאתה לא נמצא...

האמת שהכל מסביב די' רגיל, בלางן עם איזה וירוס שמנסה לשתק העולם, אבל חוץ מזה הכל ממשיך, וזה הדבר אחות.

הזה איך הכל ממשיך לנوع, אתה לא פה. תהייתי עצמי מה אתה חשב על השנה הזאת, בטוח הייתה מעברior את זה בחורין ואופטימיות שיש רק לך, כי זה גל. אבל בכל זאת, השנה הכיה גורעה שחוויות, ששיאה היה בפרידה ממך.

אני רוצה להגיד לך שאין לך מה לדאוג, אני בטדר! מתקדם בחים ושותר על חירות! שומר על הרוח שלך. תדע לך שאתה שחר ואלון שעשינו עקוקו מעל למרפק שמאל, עקוקו לצריך. זה הקעוקו הראשון שלי, ואני הולך אותו גאה, וכל פעם ששואלים עלי, אני מזכיר אותך, זה עשה לי טוב על הלב.

אני גאה בזכות שנפלה בחלקי להיות חבר ואח לאישיות כmor, אני כאב ומתגעגע מלא. אז אם אפשר בקשה קטנה.. תוכל לבקר אותי יותר בחולומות?

אהוב אותך אחוי, וזה ברור שאתה זוכר אותו לכלם, אתה חלק ממוני.

מור אנקוווה

חבר שלי.

בכל פעם שאני שומע את שマー עולות בי כל-כך הרבה מחשבות. מחשבות שמשלבות רגשות מעורבים, רגשות שקשה לתאר או להסביר במילים. למען האמת, זה תמיד מתחילה טוב. התמונה הראשונה שאני רואה זה אותך, מוחיך תמיד.

אני נזכר בקשר החם שלנו, בקרבה שהייתה לנו, בחברות האינסופית. אני מיד נזדק לילדות, ממש לגיל 3 או 4 – שני צוציקום עם נזלת שרצים ומשתוללים על מזרני האימונים בחילופיות חדשות ובחגורות לבנות. חושב על שיחות הנפש שלנו, על זה שהיה לי אוזן קשבת ותמיד היה שם בשביבך כמו שאני בשביבך, על השיטויות שהיינו עושים יחד. כל הדברים המשותפים שלנו רצחים לי מול העיניים ממש בכמה רגעים. ובאופן הכל טבעי, מדיםין שאתה מולי – ומחייב לך בחזרה.

מיד אחר-כך מגיעה תחושת המועקה והכאב, על עצם העובדה שאתה כל אלה אני כבר לא אראה ולא ארגניש באמת. אתה חסר לי, מואוד. בתקופה האורורה והקשה שעברה, לימדת אותי ואת כלנו המכון על החיים. תמיד הייתה השראה, כמעט להכל, אבל מבחינת התרבות על כל תוכנה אנושית סטנדרטית. לעיתים כשאדם נמצא בצומת דרכים, במצב מורכב, או בקשי פיזי או מנטלי – הוא נוטה לסתות לשוליים, לתרץ, ל��ר. הוא מנסה למצוא פתרון בדרך – לא דרך, ושוכח לשמור על עקרונותיו הבסיסיים. אתה עשית בדיק את ההפק. אתה גל, הייתה פשוט – גל.

נשארת מי אתה, אף פעם לא ויתרת לעצמך, המשכת לעשות את הדברים שאתה אוהב, סלلت לעצמך דרך לעתיד ולא סטיית ממנה אפילו לא לרגע. עם חיוך מאוזן לאוזן מרגיע את כולן וمبין שאלות החים, בידיעה ברורה שאתה עומד לניצח את הקשיים בונק אואט. תמיד הייתה והשתה השראה שלך. תמיד לצידי, בכל יום שעובר.

אהוב אותך חבר יקר.

שחר ויסמן

גלאל,

כמה קשה לכתב. מרגיש כאלו אתמול ושנתי איתך על הכוורת באיכילוב. איזה כיף ומצחיק היה, כיף גם קשה. אני חושב לעצמי שזה מרגיש כמו איזה סיכום. איך אפשר לסכם? איך אפשר לבחור סיפור אחד מתוך שנים של רגעים קטנים. וגם ככה בטח לכלים יש סיורים יותר טובים משל. אד אני כותב וכוחק, מסתכל לך ולוי בפייסבוק, קצת מהייר, קצת בואסטעפ ואז זה מודר לי אז אני סוגר. מסתכל לך ולוי בפייסבוק, קצת מהייר, קצת בואה, עוד קצת כותב וכוחק וסגור את המחשב. בטח הייתה כותבת משהו בשנייה, תמיד ידעת להסביר את מה שהלב מרגיש במילים.

בכל אופן, אני מתנגד בתוקף בספר על מהهو אחד שמצויר לי אורך אבל עדין מרגיש מחויב לקוראים, אז אני חושב שהרגעים יפים ומצחיקים שלנו היו כשהיינו הולכים ברגל ביחד לאימונים באסיף. היינו מרכלים קצת על בנות (היא געה) ומספרים אחד לשני סודות ובעיות, מתווכחים על זה קצת, ואז הייתה סוגר את השיחה בה"א אנחנו אוכלים את הראש ובסוף גם כקה זה מסתדר. מחר נצחק על זה". ואני התייענה – "עמוק, אתה צודק". כקה פשוט. לא אמרתי לך אף פעם ובטח גם לא הבנתי בעצמי,இוז הרגשה טובבה המשפט הקטן הזה שהגיע בכל מני וויראיציות היה עשויה לי. איזה מקשיב טוב היה זה פשוט לא יאומן. הייתי מבלב לך את המוח כל يوم עשרה הארכוה הזה לכיוון עידנים ולעולם לא הראית שמנמס לך או שחרתתי. ועכשוו איני מנסה להקשיב לאחרים, לעצמי ולהגיד שמחר נצחק על זה, למרות שלפעמים, זה לא כל כך פשוט.

מחשבה שאני אוהב לחשב ושמנהמת אתו היא שכולנו נולדים עם תאריך תפוגה, זה קצת מצחיק. נكون קוג'ג? איז בדיוק כקה, זה כבר הוחלט מתי נלך מפה. ומה נשאר לנו לעשות עם זה? רק לדאוג שבזמן שאנו כאן, לעשות כמה שיורט טוב לאנשים אחרים. ואתה חבבי, הספקת להריחיב לנו את הלב כמו עשרה אנשים עם תאריך

תפוגה כמו של קלקר שלא מתקללה...

ובגלל שהלכת ללמידה חשמל, איז ציטוט של ניוטון יתאים כאן ויראה כמה ענק אתה בשביבי ואיך הרגשת שאותה מחזק אותה על הכתפיים שלך, של ענק, בלי קשר לזה שאתה גבוה..

"אם הרחיקתי לראות, הרי זה משומש עמדתי על כתפייהם של ענקים"
אהוב אותך, חושב עלייך ומתגעגע

דני ברומשטיין

גלאגולם,

מוזר לי ממד לכתוב לך בלשון עבר, נכון שכמעט שנה עברה, אבל עדין אני לא מצילהה לעכל את זה העובדה שאתה לא באמת פה.

במהלך השנים המסלולים שלנו נפגשו מספר פעמים, הינו באותו בית הספר, אני הייתי שכבה מעלי. אבל הכרנו בקארטה, נהינו חברים טובים, בדרך הביתה מהאימון הינו הולכים ביחד, היה מספר לי על דברים שעוברים עלייך ואני הייתה מספרת לך עלי.

לאחר השחרור מסלולנו נפגש שוב, כאשר חזרנו להמשר דאן 2 בקארטה, וכל אחד מאיתנו מסתבר החיליט להשלים מגמת פיזיקה על מנת להתקבל ללימודים המשך באוניברסיטה. חזרנו להיות בקשר קרוב, התאמנו יחד ולומודם ל מבחנים.

שנה לאחר מכן, אני התחנתי ללמידה, אתה שלמת מתמטיקה ביואל גבע, היה לנו את אותו המורה ביואל גבע, אז מידי פעם דיברנו עליו, שלחתי לך סיכומים שהוא לי ממנו. התקדמנו שוב, חלקנו דברים רבים ממשותף, אבל לא הינו קרובים מכך.

לקראת סוף הסמסטר הראשון, התקשרת אליו ביום יששי בצהרים, אני הייתי בדרך חזרה למועדון מבאר שבב, אחרי מספר ומים בהם ניסית לדבר איתי ואני דחיתתי אותך בענעה שאני עוסקה ויש לי לבדוק חשוב. התחלה בספר לי סיפור ארוך, על הרבה בדיקות והרבה כאבים ובעיקר הרבה חוסר וודאות. לאט לאט הבנתי لأن הספר הולך, לא אמרתי כלום, כי לא היה לי אומץ להגיד את זה בקהל. אני חושבת שגם אתה אף פעם לא אמרת בקהל את המילה סרטן. נבהلت מכך, התחנתי לבוכת, יצא מצב שאתה היה צריך להרגיע אותי ולהגיד לי שהכל בסדר ולפי מה שהרופאים אומרים יש לך 90% החלמה. אף פעם לא סמכתה על המחלה הזאת, אבל סמכתי עלייך, אתה כבר חשבת לאן תטוס בחודש יוני כאשר הסבב יגמר ותחזור להיות בריאות. הרגשתה רע שכל השבוע שקדם לך אמרת לי כמה אני עסוקה, והתלוננטה בלי סוף על כמות המבחןים, על המרצים ועל כל דבר בעצם מבלתי לדעת מה עבר עלייך באותו המרגע. הרגשתה שאם התקשרת בספר לי במיוחד, סייר כל כך קשה ואיש, אז הרגשת איתי בנוח והתקפיך של הוא היה שם כחברה קרובה לכל דבר. התחלנו לדבר יומ-יום, שיתפה אוטי בטיפולים שאתה עושה, בתחושים ובפחדים. סיירת לי שביבת אתה לא רוצה שאחיזות שלך יסתכלו עלייך ברחמים, כי אתה האח הגדול בבית. ומול חברים שלא אתה לא יכול ל"התבכין" כי אתה גבר. אליו התקשרת פעמיים רבות בלבד בלילה בוכה, שאתה מפחד למות.

כל כך הרבה טיפולים עברת, תמיד שמרת על אופטימיות, על שמחה, על רוגע. כל פעם חשבת שהפעם זה נגמר, ואתה ניצחת, ושוב הכאב חזרו ושוב הטיפולים הנוראים. לפני כמעט שנתיים חשבת שהפעם זה באמת מאחוריך, או שפשווט לכך רצית להמשיך הלאה בחירות ולהיות במקום שמתאים לך בגילך להיות בו. החלטת שאתה מתחילה ללמידה הנדרשת להשמר באוניברסיטה בן-גוריון. שמחתי מכך שתבוא לבאר שבב, ידעת כי מה רצית את זה כבר, להמשיך הלאה בחיים, לא לעמוד במקום. התחלה את הסמסטר, היה עמוס ובקשי ונגשנו. באחד הימים ראתה אותו הולך באוניברסיטה, ביקשת שנלך לשבת לדבר, סיירת לי שכך אבא לך. אני ניסיתי לשכנע אותו שאלו חברים הנוובעים מלחץ, מפחד שהסרטן יחוור, דזוקא עכשווי כישש לך כבר חיים חדשים. אמרת לי שאתה מכיר את הכאבים האלה. תוך חודש כבר לא היה בbara שבע. חזרת לבית חולים, לטיפולים, חוות לוחות שוב חוליה שרוטן.

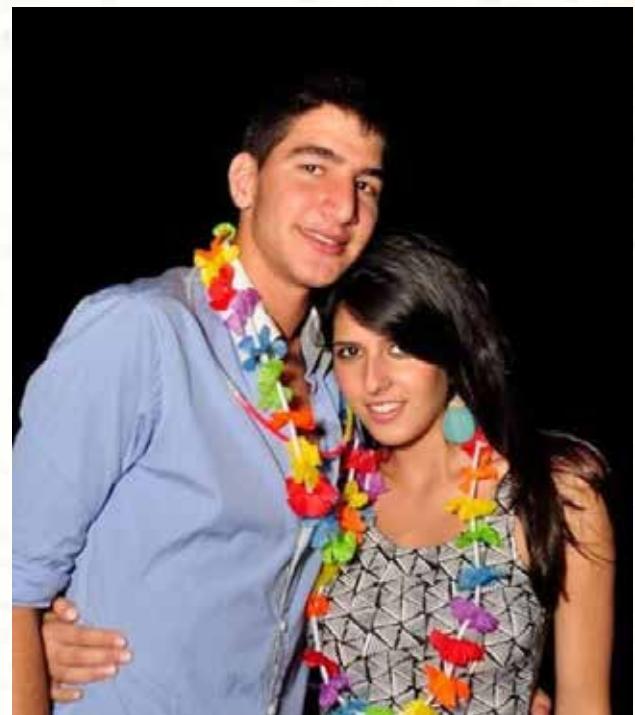
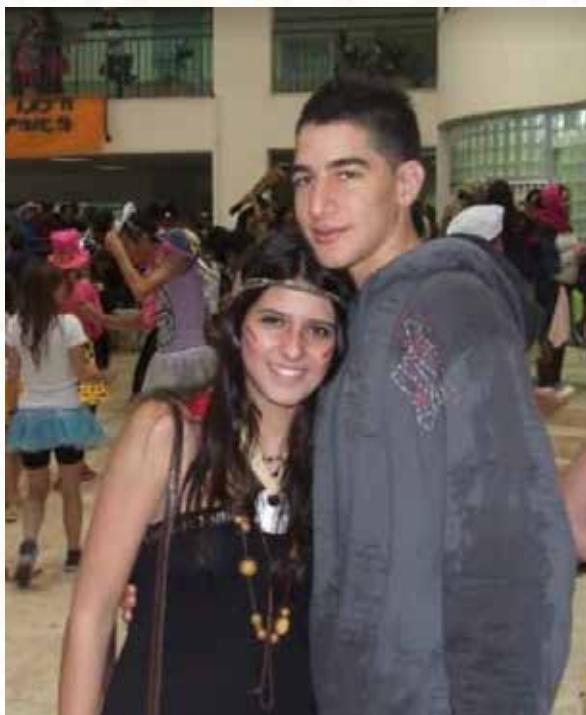
בסוף אותה שנה נפטרת, הרגשתך אחורי שעזבת את באר שבע התרחקנו מעט, ולא כי עזבת את באר שבע, כי אני התחנתי לאבד תקווה. הייתה עונה להודעות לאחר זמן מה, כי פשוט לא ידעת כי כבר מה לומר, לא ידעת איך לעודד או להרגיע. עברת כלכך הרבה, ולא יכולתי להגיד עוד יהיה בסדר.

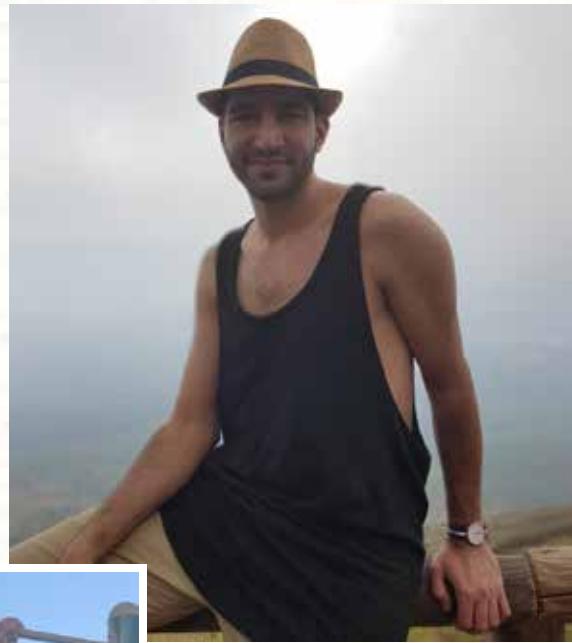
יוםים לפני שנפטרת דיברנו בטלפון, אני הייתי יומיים לפני טיסה לאיטליה. אמרת לי שאתה מרגיש בסדר ואני סיפרתי לך על הטישה והבוחת שאלח לך תמונות ברגע שאגע. לא חשבתי שהמצב שלך צזה רע, אבל לי שלא סיפרת לי, הרגשת שאלות לא הייתה חברה מספקת טוביה. אולי פשוט לא רצית להגיד את זה בקול רם. ביום שהגעתי לאיטליה פתחתי את הטלפון, לכמונות רבה של הודעות, לא האמנתי שקרו אותי אותן. לא חשבתי שזאת תהיה השיחה האחרון שלנו, תקופה שהרגשתי שונה מה לומר כדי לעודד ולהרגע, אבל לרגע לא באמת חשבתי שתמות, לרגע לא האמנתי שלא אתה תנכח.

לא הייתה בלוייה שלך, אחרי כל התקופה הזאת ואני נמצאת בארץ כדי ללוות אותך ברגעיך האחרונים. הגעת לך כבר של כמה פעמים מאז, הסתכלתי מבלי להבין איך אתה שם, איך גל שהאוונים שלי עוד שומעות את הקול שלו נמצאים שם, עד היום אני לא מצליח להבין.

גלגול, אני מתגעגעת אליו אין קץ
אתה חבר אמייתי, אתה חכם ומכשר, לימדת אותי מהי פרופורציה, ומהי אופטימיות ומהו כוח
רצון. הייתה אריה לאורך כל הדרך, שום דבר לא יכול לעצור אותך.
אני מקווה שהיית חברה טובת עבורה.

אהבת אותך מאד, אתה תמיד בלבבי.
יענבר הרוש

חבר שלוי, שותף שלוי, אח שלוי.

הזמן זוחל לאט, חור עצום במרכז החזה שלא מתמלא ולא נרפא.

כל הזמן שבעולם לא יملא את החור זהה.
הזכונות מהדדים בראש, התמונות מספורות על חיויות
ש machot וימים של כיף, חיים של אושר ורגעים מיוחדים.

כל הזמן שבעולם לא ימחק את הזכונות.
הכרנו בגיל מאוחר, התקרבנו לאט, שני Chadim יחסית,
מעולמות שונים, הפכנו לתאומים.

אותו הגובה, 1.91, שיער שחור, זקן מלא, חיר גдол, גון עור
כהה, והci חשוב, אף מוכב.
פעמים רבות סיפרנו לאנשים זרים שאנחנו אחים. הדמיין
החיצוני הילך ונגבר עם השניים אך היה כן ואפס לעמודת
החברות שהתחפחה.

למדנו להחליף משפטים שלמים מבט אחד, לא היינו זקנים
ליותר משנה כדי לדעת מה קורה במחשבות של השני, דיון
עמוק שנוהל בקriticת והנהון.
ידעת מה אני עומד לומר, ידעת מה אני צריך לשמעו, גם אם
זה לא מה שרציתי שתגיד. בימים שלא נפגשנו דיברנו בפלפון
4-3 שיחות ביום ובין לבין חוקים גם בהודעות. החברים צחקו
עלינו שאנחנו כמו זוג, היינו קרובי יותר.

אני מתגעגע לצחוקים שלנו, לבדיחות קרש, אני מתגעגע
לסיפורים שלך ולדרך המיחודת בה ידעת לספר אותם,
ולהבעות הפנים והמחחות שעשית עם הידים בזמן הסיפור.
אני מתגעגע לשיחות נפש שלנו אל תוך הלילה או באמצע היום,
באמצע החיים, מתגעגע לוויוחים שלנו ולהתערבויות על כל
דבר אפשרי, כיימה לא, על כל מילה שלנית אחת שלך, פינג
פונג של חוקים.

מתגעגע לדאגה שלך לכלם ולדאגה שלי אליו, לברכות יום
הולדת המושקעות ולעидוד והתמיכה בכל סיטואציה, נתת לי
את הכוח ואת העצה הנכונה תמיד, גם בחיבור אחד חזק ואמיץ
שמלא באנרגיה חדשה וטובה.

מתגעגע לאצלות ולאמונה החזקה שבר – שייהי בסדר,
אהבת האדם ושמחת החיים שהענקת לכל מי שבא איתך
במגע, הצניעות והפשטות, טוב לב תהו.
אני לוקח את כל הגגעוע אליו פנימה, בתקווה שאצליח ללמידה
להיות קצת יותר אתה, וلتת קצת יותר לכלם.

זה לא סיכום ובטע שלא פרידה, אתה תמיד איתי, בכל יום יש
רגע של גל, מה גל היה עשו עכשי, מה גל היה אומר, איזה
עצה גל היה נותן, איזה פתגם, איזה בדיחה, אני שומר את כל
אתם רגעים קטנים איתי, את כל הסיפורים והמחשובות שהיית
הראשון לשמוע ולרוב גם היחיד, השמחים והפחחים, הימים
הטובים וגם הקשים, מלא רגעים שאתה חלק מהם וחלק ממני,
לתמיד.

את כל החוויות אנחנו עוד נחלוק על קפה ביום מן הימים, אתה
יודע את זה וגם אני.

Till we meet again
מתגעגע אינספור ואוהב הכון
דוראל

מכל הדברים שאפשר לומר על בן אדם, אני לא חשב שיש משהו שלא אמרו עליו. הטוב האינטימי שהוא בר, היפי הפנימי והחיצוני שבר שף אחד לא היה יכול לפספס.

אני בחרתי לספר את הסיפור שלנו מלונדון, בתאריך 12.4.18 (יום חמישי) אני במשמרתليلה, אתה מתקשר אליו ב-22:00 בערך וسؤال אותו מה הפסיכו שענבי זורם ללונדון לסוף?"? מהר בבקור יש טישה ב-11:00?! (כפורה עלייך יש משחק של טוונהאם נגד סיטי חיבבים להיות שם) ידעת כי כמה רצית את זה. ושמעתה בקולך כמה שרצית, ידעת גם לפני איזה תקופה אתה עומד ופשוט לא יכולתי לשרב לך, בלי לחשוב פגמיים אמרתني לך תסגור.

אחרי לילה ארוך של כנ ולא ב-00:5 לפנות בוקר אתה שלח לי הודעה זהה סגرت. את המשמרת שלי סיימתי ב-0:00 ואיכשהו אחרי שעתיים מצאתי את עצמי בנחבות'ג איתך עם אור ואני.

אחרי מסע של טיסות וקונקשנים הגיענו ללונדון, שמננו את הדברים בדירה ואמרת יאליה באו להסתובב אין לנו זמן לבזבז. זה היה סוף' ש��ר אבל הספקנו המון-קניות, מסעדות, ברים, טילות והמשחק שחלמת. לא אשכח שקיבלנו את הكريיטיסים איך התבאהת כשיגלנו שהילינו אותן זוגות, כל כך רצית שניה ונחווה את המשחק ביחד והיית הראשון להגיד לי ולואר קחו את המקומות הטובים, כזה אתה הייתה קודם חושב על الآخر ומרצה את כולם לפני שאתה חושב על עצמן.

בסוף המשחק חקרה לי תמונה שלא יצא לי מהראש, בזמן שאתה אוור מחייבים לך ולኒין שתגלוו ליציאה מהatzד'ון, אתה שלח לנו הודעה ושואל איפה אנחנו וشنג'ע ליציע שאתם ישבתם, אנחנו מגיעים אליכם כל האצטדיון כבר רק מdad ורק אתה נשארת מעל המנהרה של השחקנים צועק לכולם עם מבטא בריטי את השמות שלהם, איך אתה התרגשת כשהאתרי קיון הסתכל עלייך.

اما שלך אומרת שהטיול הזה האריך לך את החיים, אני חשב שאתה גרם לנו להעיר את החיים.

гал את הגעגוע אליו לא ניתן להסביר במילים. אתה איתני תמיד, בכל החלטה ובכל צעד חשב עלייך, מה אתה היה אומר כי תמיד הייתה לך את העצה הטובה ביותר ואת המילויים המדוייקות ביותר. "ואיש לא יבין מה נשרב לך פניהם, ורק מסבירים געגוע".

אהוב אותך ומתגעגע אליו אח
ענבר מתניה

סיפור על תקופה טובה ויפה שלנו יחד אחיו..

זה היה בתקופת הר"מ 2 שאליה יצאנו יחד. זאת הייתה תקופה עצומה בחברות שלנו, שבה למדתי להכיר יותר עוד יותר לעומק. שם יצא לי להכיר ולהבין איזה בן אדם מדהים אתה, אהוב, שמח ושםן מתחת הכל עבור האוהבים עלייך.

בתקופה הזאת חווינו ביחד אימונים יומאים, ישיבות ויציאות כל ערבי. רגע השיא שלנו היה ש{return} אחד הלכנו להתאמן ותוך כדי האימון החלפנו שירודים לאילת.

תוך 3 שעות כבר היינו בדלקן של אבא שלך על הערבה. זאת הייתה תקופה יפה שאני אנצור כל רגע בהי.

אחין מאושר ממנני יצא לי לחוות כל כרך הרבה חוותות עם אדם כמוך, שזכה להיות חלק מחיי ושןחקת בליבי ועיצבת אותו בדרכים הטובות שלך.

תקופת הקורונה המשוגעת הזאת גרמה לי להחשב עוד יותר על איזה גיבור היה. תמיד ידעתי כמה אתה חזק וכמה היה חשוב לך שכלי חזק תישאר אותו הגל עם ההומר המיעוד והשם.

התקופה הזאת עזרה את העולם כולו ובחודשים וקצת בבית של חוסר ודאות גרמו לי להשתגע בבית.

אבל אז אתה עליית במוחו וגרמת לי להחשב על איך נלחמת במשך 3 שנים בכל העולם בחוץ המשיך לפועל. המשכת להיות מלא שמח חיים ושאפת לנצח את המחלה הזאת בכל דרך אפשרית. שאפת למציניות בתחביבים שפיתחת ואפילו התחלת ללמידה.

אחוי היקר אני בטוח שאתה ישב לך שם בשמיים בבדידי מלאר מביט למיטה בגאווה על הדרך שהשארת פה ודברים שבזכותך ליידן את החבורה למה שהיא היום. אהוב המון ומתגעגע,

שי ג'יבלי

זו הייתה שנה שעוד לא באמת העזתי לקבל את הפרידה ולהתחל להתמודד איתה. בכל פעם שהגעת אליו במחשבה זיכרון או חלום, היה לי רגע של השתחות ששאלתי את עצמי זה אמיתי? אני באמת חי כרגע בעולם שאתה לא נמצא בו? התמודדתי עם פרידות קשות ויבדתי אבא אבל החוסר צדק שאתה נלקח מאיינו הוא משחו שלא ניתן להכללה.

אתה היה אדם מדהים, מסוג האנשים שתמיד אהבתו במיוחד שנמצאים בסביבתו, מצד אחד קורע אותו מצחוק ומצד שני בן אדם שאפשר לצלול אליו לשיחות עמוק בהתרשם מלאה, אישכם, רגש ובעל ראייה בהירה וחודה של המצויאות.

ఈ מהלכה הגיעו הרגשות לכולנו איזה גיבור על אתה, כמה עצמות, כמה אופטימיות. תמיד אנשים באו לחזק אותך ויצאו מחוזקים. לא נתת לה לעוזר את ההתקפות שלך והמשכית ללמידה כל מה שענין אותך. לא נתת לעצמך להריגש קורבן בשום שלב. תמיד חירך תמיד חזק תמיד קליל. הצורה שבזה הילך וחזר בכל פעם שכבר היה מוכן להתפוצץ לחים כמו כדור שמשתגר מהתוחזה הדבר הכי קשה שראיתי שימושו מתמודד איתנו, אי פעם. והסוף שלא האמנתי שיכל להיגמר ככה לאדם מכור, לא מצליח למצוא מילה שתתאר את הкус והיגון.

הגעגוע והכאב ימשיכו להתעצם משנה לשנה אבל אני לא אפסיק להזכיר לעצמי שאתה עדין כאן, האנרגיה הנפלאה שלך נשארת אצל כל מי שזכה להתקרב אליו ונכנסת לו לב. אני עוד אעשה את הקורס שאמרנו שנעשה יחד ואמשיך ללקחת אותך איתי לכל פינה שאיה בעולם.

תודה לך על הכל חבר יקר, לעולם לא אשכח אותך!

יובל לופו

את גל הכרתי באמת בתיכון ביום הראשון של שנה י.

הינו מהבנימים הבודדים בכיתה והחיבור היה מיידי.

בתוך שני נערים עם חיבה לספרט לא היו מציגים גדולים בתחום הcadorgel וכך גם שאר תלמידי הcliffe שלנו. אני תמיד היתי בהתקפה ליד עצן שמחכה לכדור שיגיע אבל גל היה שחקן הגנה עיקש שרצ לכל כדור ולא מיותר אפילו פעם אחת. אני לא יודע איך אבל זכינו בטורניר.

אחרי כמה שנים התגייסתי לצבא ויצאתי לקורס מ"כים, ביום הראשון באמצעות מסדר בשואה (שבו אתה מזכיר את כל מה ששיר לצבא) ראיית גל במעגל לידי והוא ישר רץ אליו להגיד שלום ולהתלהב שמה הסיכוי ושר הרס"ר צעק עליו לחזור והוא היה מבולבל מכל הסיטואציה. בשלב מסוים הייתה רצית אלפיים עם כל הצד התחלקנו לקבוצות גל היה באחת הקבוצות שלפני. כולם היו שחורים בכו הסיום ורק גל עמד שם וצעק לי שאני חייב לנצח ולא לוותר. סיימתי את הריצה גמור והיה שווה לנצח בשבייל ההתלהבות שלו. מאי עברו מאות ישיבות בקפה של שבת בבוקר ועוד המן מפגשים בכל ההזדמנויות אפשרית שرك היה.

בתקופה האחרונה לפני שהוא נפטר הוא רצה לחזור לקשר תמיד הוא צחק שהוא לוקח שיעורים עם זקנים. אני וגל שטנגל התאמנו קבוע והוא אמר לנו יאללה אני מצטרף. למחרות חולשתו הוא היה עיקש להצליח לעשות כל מה שהוא היה מסוגל ולא יותר אפילו לא קצר, אני וגל שטנגל הסתכלנו עליו בפליאה.

גל אתה אחד מהחברים הכי טובים שלי ותמיד תהיה,
אהוב אותך ומתגעגע,

ירין

אני גול מכירם הרבה הרבה שנים. למדנו באותו בית ספר מזאך שאני זכר, תמיד היו בינוינו יחסים טובים, ותמיד הייתה הרבה הערקה בינוינו, שיחקנו ביחד כשהינו קטנים, והמשכנו לשחק ביחד כשגדלנו. בסונו..

הסוני תמיד היה תחביב ממשמעו של גל. כשהיינו בתיכון נסענו ביחד לטויל עם המשפטות לאלה"ב. חוץ מהזמן שיצא לנו להיות ביחד ולבלות, ומהחוויות ממשם, אני זכר שהרצון hic עז שלנו באותה תקופה, היה לרכוש לעצמנו סוני 3 (וכשאני אומר לרכוש לעצמנו הכוונה שיררכשו לנו). לאחר דיונים רבים, התלבטויות, בדיקות והתחשבויות הצלחנו לבסוף לשכנע את ההורים. נסענו במוניות לשדרה החמישית בניו יורק עם אבא שלו ועם מיקי, קנוינו את הסוני 3 הנכperf, הופנו טנא (כי המתח באלה"ב שונה) שלטים ומשחקים, והאמת שפשוט נשבנו עם קופסת קרтон בגודל של בנאדם קטן ובמשקל 8 ק"ג במשר חדש בערך. לקחנו את המכשירים איתנו בנסיעה, היינו צריכים לתמן את דרכינו במכס והצלחנו לאחר הרבה מאד מאמץ להגיע עם הסוני הביתה.

כל זה רק בשביל שהוא ישרף אחרי חדשים. אירוני משחו, אבל ככה זה, לפעמים המאמץ לא מש夸 את התכוורת.

גל ידע את זה ואף פעם לא חשש להשקי מאמץ לשוויא. באופן כללי אם היה לו את הרצון, הוא גם יכולות ומוסר העבודה. אכן אגב הסוני עדיין בארון, מיושן אמן ולא בשימוש, אבל כנראה בעל ערך אחר.

בחודש יוני, מספר חדשים לפני נפטר, ארגנטינאי מגש קטן "על האש" של כמה חברים ליום הולדת שלי וכששאלתי את גל אם הוא יכול להציג, קודם כל הוא אמר כן. אמנם התכוונתי להציגן בבית במודיעין אבל יצא שgal היה בטוח שהזמןatti לדירה בחיפה. באותה תקופה עם הטיפולים ובתי החולים זו הייתה משימה כמעט בלתי אפשרית עבורו ואחרי כמה ימים הוא הבין שהניסיעה הזאת זה לא רעיון טוב. אחרי שהוא הרין שהוא מדבר על חיפה ואני מדבר על מודיעין הוא אמר לי "יגנוב, בטח שאתה אבאו. הכל קל" בעולם". הוא הגיע ואפלו אצל סטייק well done, ישבנו כל החברים ושתיינו, אכלנו וצחקנו. הישיבות האלה עם החברים, "הפרלמנט" של יום שבת בבורק בקפה, זה היה היכף שלו, וגם לנו. אין לי ספק שהיה רקס לקלק קטן מהסיפורים והחוויות שלג היה שותף להן, ואני שמח שזכה לחתת חלק זהה.

באהבה גדולה,
נדב רוזנטל

гал היה בשבילי חבר ממש ממש טוב, דמות לשואף אליה, תמיד הערכתו אותו מכל מני סיבות, בין היתר לזה שהוא פשוט תמיד ידע להגיד ומתי להגיד. הוא היה קורא סיטואציות ובמיוחד אנשים יודע בשניות מי הם ומה הם ומה צricsם לשמעו ובגלל זה תמיד היה מתקשר לשאל מה אליו ולספר מה עובר עליו על מנת לקבל ייעוץ של מה לעשות או מה להגיד ואיך להגיד וכשהוא היה אומר זה היה נשמע כל כך מובן מאליו, שair לא חשבתי על זה בעצמי, אבל זה כישرون שאין לומר, חוכמת חיים יוצאה לפועל.

gal היה מספר אותו כל הזמן, אם זה סתם שאלות מגניבות על מחשב, או על מה למד ב-CLAN, על תקשורת, על איך העולם הזה, הרבה על ספורט ואומנות של חימה וכושר ובנוסף לכל זה כשהוא התחליל ללמידה באוניברסיטה אז היה לנו כמה קורסים חופפים והינו לומדים יחד או יותר נכון הוא מלמד אותי חחח.. כמעט כל שבוע, היה תמיד במיוחד למדיעין בשבייל לצאת עם גל, לשבת על קפה ולשמע דבריהם מעניינים, רעיונות לסטראטיפים מטוריים, לשתף חוות מטבח, לדבר קצת על בנות, לספר מה היה השבוע ובעיקר ליהנות ולצחוק ותמיד היה לו סיפורים טובים לספר או משהו טוב להגיד, בגללו זה היה החקיקתי הכי טוב של השבוע והלוואי שהוא אפשר יותר לצחוק אליו יותר, או סתם לדבר ..

לא צריך לי יציאה שהוא בא שלא הייתה הצלחה, אם זה בר או מסיבה שהוא לא היה אווירה, תמיד היה זורם עם כל בדיחה ומתייה, מכוון שגמ להמבוגר בשעות הלילה, משחק בסוני או שיחה על החיים, תמיד היה אליו כי, gal הוא חבר אמיתי.

הדברים שאני לעולם לא אשכח זה את הכלים ש gal נתן לי בחיים, הזכרתי את הייעוצים שלו ובאמת זה משחו שיישארarti. הוא היה מספר לי דברים שהוא למד על אנשים ועל תנומות גוף ופנים, הוא היה מראה לי סרטונים מושגעים של טוני רובנס, היה מספר לי סיפורים ואיך שהוא ניתח דברים והיה לומד מזה הרבה.

ובמיוחד העצה הטובה שלא יצאתי לי מהראש ושהני משתמש בה עד היום זה שהוא אמר לי שכשאני נתקל בבעיה ושאני לא יודע מה לעשות, אז להירגע, לעצום עיניים ולדמיין אנשים שאני מעריץ ומעירך את הדעה שלהם ולדבר אתם ולשאול אותם מהם הם היו עושים ולהשוו מה כל אחד היה אומר וככה נהיה למספר דמיות בראש שאני חשב עליהם בכל בעיה קשה, ולא יצא לי להגיד לו אף פעם מי הדמויות שבחרתי לי אבל זה אחי הגדול, המפקד שלג מהצבא - גל.

זה gal של'.

היה אז יום חמ שחל תחילת הקיץ.
חברות נערות לא מוגבשת התקבוצה בגג של אחד.
הפגש מטרות-עלים לכינורתי!

הנערות משני בתים ספר שונים מספרם עולה על 20 ,
מעורבים, מבולבלים..

יש כאן שעת שם חלק לא מכירים.

רק התחילנו את השכבה העליונה , חלכנו עוד עם חברים
מהיסודי , חלכנו חדשים.

אתה גל, גבוה מכלום, פטיריה על הראש וחיקע ענק!

בגג רעים וצעקות של מתבגרים, הריבים בעיקר על כמות
הבשר ובאיזה חוף יש כי הרבה בחורות.

לר לא היה אכפת, תמיד נמנע מוויכחים מיוחדים וمعدיף
להעביר את הזמן בצחokiim ובנעימים, העיקר להיות עם
החברים.

משפט מאחד הנערות חותק את האoir בפתאומיות: "רק אל
תביאו לי את הגיל מיל' הזה", דממה.

אותו חמור שלא כלכך חשב לפניו שדיבר, כמובן גם לא
הכיר אותו ולא ידע שאתה ממש מאחורי. הוא למד בבית
ספר אחר אתה שעדיין לא גמור חבר של כולם מסתכל לי
בעיניים ומחייב.

כולם יודעים ששמעת ולר לא הפריע, בגרות מדיה מה.
באותנו הרגע Caino בטבעיות יצא מהפה: "אין כנרת אם אין
 gal".

ובלהקה ישר כל מי שידע והכיר אותו ה策רף אל הנהמות,
שם קסדה על הראש וחתר למגן.
המהומה התפזרה כולם הלוינו ביהם.
לאחר שבוע הנערים היו בכנרת, רק שהו חסרים להם שמונה
אמיצים.

לא חשש ובطביעות , Caino היה נועד לכך.
התחרבנו לחבורה חזקה ומלוכדת (לפעמים מידוי) של חברים
שאווהים אחד את השני וייעשו הכל אחד בשבייל השני.
בזכותם התגבשנו ובלכתך אנחנו, אין דרך בה נוכל להפריד.

"מה נשאר ? רק געגוע שנורה מידי פעם אל הלב.
והלב הוא לא קרוע לגמרי,
הוא עוד נלחם ומתחפל,
הוא עוד דופק וסובל,
הוא מרגיש אותך."

אור כהן

גימיכל

כל שנה ביום העצמאות עיריית מודיעין מקימה בмотחים היישובו סנטר ועושה שם מסיבה לנוער, ואנחנו החלטנו שאנחנו הולכים. הינו בני 17 פלוס מינוס התארגנו ל夸ת האירוע וייצאנו בהסעות מפוקפקות של העירייה, הגענו לאירוע שביר אבל למי אכפת העיקר אנחנו ביחד. כעבור כמה שעות כבר נמס רוצים ללכתח, מגיעים לאזור ההסעות ושם הכל מפוצץ, אוטובוסים יוצאים מלאים אקסטרה, דחיפות ואנחנו מנסים להיכנס, ככלא הצלחנו אתה החלטת תוך שניות שאתה פשוט רץ מהישרו חזרה הביתה, שזה בערך 9 ק"מ. עכשווי לא שזה לא אפשרי בשבייל גימיכל פשוט עם גינס נעל יוצאות ושיכורים לא היה נראה לנו שזה רעיון טוב. אבל לא היה הרבה זמן לשכנועים, תוך שניות כבר התחילה ולמרות שאנחנו צועקים לך לעצור ושבוע רגע תגע עוד הסעה זה לא עזר. נפגשנו يوم אחריו אתה אמרת לנו איך לא עצרנו ואחר ושובך תפוס שאמרנו לך שניינו אבל אתה אורך ותוך רגע שהתחילה לרוץ כבר הייתה רוחק מאוד. הסתכלת עלינו ופשוט התחלנו לצחוק.

אתה התכוונות כי גודלות ומשותפות שהיו לנו בתורה חברים זה הרוח שטוט, החקוקים השווויות שהיינו עושים כה הרבה דברים. שוויות עם גימיכל זה לטימי יצא באليل ומהרגע שייצאנו רק לתכנן את המסלול של הסיבוב הפחדות, אין דבר זה לא בכלל. שוויות עם גימיכל זה להזכיר את הziyah להסיבוב הפחדות כי פעם קודמת הסיבוב היה כ"כ טוב, הפעם כבר יש יכולת לא נזח את גימיכל.

שוויות של גל מיכל זה לקנות מסיבות מפחידות לסיבובי הפחדות,פה לא היה יכול כלום הסכימו שזה גאונו. שוויות של גל מיכל זה להתקשר אליו באמצע היום בצבא נקרע מצחוק ולספר לי שהוא עשה את אחד הקדרים שהוא תמיד רצה לעשות. שוויות של גל מיכל זה להגיד מישהי מילה חסרת טקט שתאנז את כל הישיבה ותעורר את כל כלום. השוויות של גל מיכל זה לראות אותו עשה בלאגן או צועק (חלק מהחברה קוראים לזה "בושות" או שהוא צזה) ויש להצראר בין אם זה בצעקה תוספת לבלאגן או עצה איך לעשות את זה יותר מצחיק (לדעתי ולדעת גימיכל).

כ"כ הרבה דברים זכורים לי מפרק שזה כמו כמעט בלתי אפשרי להתחיל. בין אם זה שהיינו ילדים השיחות סתם שהיינו עושים אחד לשני בשבייל להעביר את הדרך, או שיתוף האכזבות שלנו מנשים. הייתה אוזן קשבת תמיד הייתה בר אופטימיות שהדברים יסתדרו, גם בסוף זה משה שלא אף לא האופטימיות הסתלבת הצחוק השוואות החיקוי המבוסט מעצמו שנונן חצי קרייזה לפני שהוא מגיע וסגור לך פינה.

חור ענק של געגוע,
מהתגעגע ברמות אוחיק או אהוב אותך.

נדב מלמד

ערב שישי, 00:00 בלילה.
יושבים במרדן-בר, כל השמינה.
אני צריך להגיד לכם משהו: "אני חולה טוטן".
כולם בהםם, שקט דממה.
מאותו הלילה, כל עולמנו השתנה.

שאני שומע את השם גל מיל תמיד עלות בי תחושות של אופטימיות, אהבת חינוך
וחיזוק.

תכוונות שהוא בגל לאורך כל הדרך, בכל דבר, בטוב וברע, ברגעי קושי שמחה ומשבר,
תמיד ידע לשמר על אופטימיות, לחץ, ולהגיד הכל בסדר.
לכל מקום שהגע חילק אהבה לכל הסובבים אותו, ותמיד קיבל אהבה חזקה.
gal_hova_ubeori_chaver, ach_voshvut_lechaim!

"לחמי לילות שלא נזכר, עם חברים שלא נשכח"
היה המשפט המפורס ש gal אהב להגיד לפני שעושים חיים בכל תחילת ישיבת, משפט
שהיום קיבל עבורי משמעות כלכך גדולה. עברנו המכון חוות וليلות בידך שאני אזכור
לעולם, ואוצר חבר יקר, לעולם לא אשכח!

בתחילת מאבקנו עם המחלה, גל נהג לרשום לנו הודעות מלאות באופטימיות ואנרגיות
טובות ותמיד סימן במילוי הערכה ותודה.

"חברים וחברות יקרים,
אני רוצה להגיד לכם תודה על התמיכה, הליווי, החיזוקים, הסבלנות, האנרגיות והאהבה
שלכם אליו".
אני מבקש מכם לתקופה הדעת שאני מאושפז לשולח לי מחשבות של ריפוי של צחוק של
אהבה של בילויים ושל כיף משותף תאמינו בו, בכוח החיים שלי להבריא, כי אני בריאות.
כל אחד ששולח מסר של ריפוי בשבי או תפילה אפילו מחשבה טוביה זו התרפואה הכו^ץ
חזקה שאני יכול לקבל.
לא אוכל לקבל אתכם מטעמים רפואיים, لكن המחשבות החיוביות שלכם עלי' יהיו כמו
ביקור בשבי שיתן לי את אותה הרגשה ואת הכוח שהייתי מקבל מכם כאלו הייתם פה
לידי'.
אהוב ומעריך מאוד!"

אהוב אותו, מתגעגע מאוד, ולא אשכח אותו לעולם
ת.ג.צ.ב.ה

עוד כסבי

הרגעים הקשים בחיים שלנו, אלו הרגעים שמעצבים את האישיות שלנו.

אתה ואני מכירם בערך מגיל 4, גיל טרומן גן חובה. כולם מדברים על איזה חוות משמעותית ממה. מהهو שמתאר אותך, או מהו שמצויר אותך. באמת שבתחלתה לא הבנתי מה הבעיה אצלי? איך אני לא מצילח לזכור חוותות? ואז הבנתי, שיש לנו כל כך הרבה זיכרונות ביחד, עברנו דרך ארוכה ביחד, אבל לא ארוכה מספיק.

כל כך הרבה חוותות וסיפורים ממה, איך אפשר לבחור אחד?

אך בחרתי דווקא לדבר על הפגישה האחורה שלנו. ישבנו בפלורנגיון במסעדת אטה אני וירן. הייתה לנו כר שמח שבאת אליו לדירה, רק חיכיתי שתשתחרר מהבית חולים ותבוא לדירה. באמת שהיית מאושר ופושט ישבנו צחקנו דיברנו על המטרות והשאיפות שלנו, כאילו כולן לא יעזור אותנו לעולם. אתה ההוכחה שתמיד יש מקום לשماוח, לחיך להיות אופטימי. למרות הקשיים, למרות הכאב. אתה דוגמא ומופת, השראה לא נורמלית.

הייתה לי הזכות להכיר אותך, זכות יותר גדולה שלקחת חלק בחיי. תמיד חלק ממך ישאר איתי.

דור אלפסי

עוברת עליי נטלה מטורת מАЗ שהלقت. הדמעות עד שם וממשיכות לדלוג החוצה. אתה.. אתה נשארת אתה. באותו גיל ובאותה צורה. אתה פשוט אתה. והשנה כמו שחרחות אחת גדולה. מАЗ התמודדתי עם אתגרים שונים, פחדים ו שאיפות, הלימודים, המשפחה והחברים. מתישחו נתתי לכאב, לכאבי ולפחד שהתעוררנו בי פשוט להיות. לקבל ולא להתנדג. להקל את היוצר עמוק בלב שלי ושל כלנו על אף שפיזית כבר לא אוכל לחבק אותה יותר.

מאז בכל מקום שאני הולכת אתה מלאה אותו, בפרצופים מוכרים, דפוסי התנהגות והבעות שאני מזהה באחרים, אבל הם שלך. החירות והצחוק שלך שמתנגןים לי בראש ולפעמים כשעצבוב לי ואני מ Chapman.

את הטלפון שלנו מננים למלא החברים והמשפחה. הם מנסים להקשיב אבל אף אחד לא זורק בסוף בדיחה שחורה. וזה כבר לא אותה שיחה. אתה חסר לי נורא. לפני חדש וחצי התעוררתי בבוקר ויצאת מהדירה. עוד יומם רגיל.. פתחת את הטלפון ברושינה הקבועה והתישב עליי פרפר צהוב. המשכתי לענות להודעות והוא פשוט התישב בסבלנות. כשירדתי במדרגות הוא ליווה אותי למיטה ומאז הוא מבקר אותי לפעם, אותו פרפר צהוב שמצויר לי אותו. שמצויר לי שאתה בסדר. שמצויר לי שאני אהיה בסדר ושבצעם לא נעלמת לשום מקום.

לא מאמין שכמעט ובעריה שנה. מדהים איך לבן אדם יש כל כך הרבה השפעה. כמה הפcta אותה אמיצה בחוי הימים יומם שלו. כמה מוטיבציה ואופטימיות החדרת בי בתהילכים שאני עוברת עם עצמו.

אני אוהבת אותך ותגעגע. מתגעגת לסיפורים, למשחקים ולשיחות. מתגעגעת לשעות שבילינו בים כדי לבסוף מהמחשבות. מתגעגעת לחירות ותגעגעת לצחוק. מתגעגעת למי שהיה עברי ולמקום שתפסת פה. בעולם.

חוושבת עלייך תמיד.
נעמה אלפסי

את גל קשה לאפיין או לתאר בכמה מילימ', שורות, עמודים וספרים..

גֶל הָא חֲבֵר, אֲבָל לֹא חֲבֵר מִמּוֹצָע, הָא חֲבֵר הַרְבָה מֵעַל, הָא גָּבֵר שְׁם לְבָלְפָרְטִים
הַקְּטָנִים, מַתְחָשָׁב, מַצְחִיק, צִנִּי, חַד, שְׁנוֹן, אֲכְפָּתִי, מַפְרָגָן, מִיעָץ, אָופְטִימִי בְּקִיצּוֹר הַרְבָה
תְּכוּנוֹת חִזְבוּיוֹת.

דוגמא אחת שאני זכרת זה שישבנו בתצפית, במודיעין וראינו כרטיס אשראי זורק על
האדם, הוא שאל אותי מה את אומרת ננסחה למצוא של מי זה, אני אמרתי בטח כבר
ביטלו את ה الكرטיס, הוא לא הסתפק בתשובה הזאת. הוא לקח את ה الكرטיס חיפש את השם
של הבוחרה בפייסבוק ושלח לה הודעה. אחר כך התקשר לחברת אשראי שלה ואמר שהוא
מצא את ה الكرטיס, ואחר כך אמרו לו שזה בוטל. האישה החכמה הודתה לו בפייסבוק
ואמרה לו שהוא יכול לזרוק את ה الكرטיס. זאת דוגמא ממש קטנה אבל מראה איזה בן אדם
עם לב רחוב, ואכפתטי הוא היה.. תמיד היינו יושבים וגולשים לשיחות נפש על החיים, באמת
שלא הייתה שמה לבזמן היה לו כשרון כזה, להפנט אוטר ולהיכנס לשיחות שאתה לא
תמיד מוצא את עצמן נכנס אליו, ואני זה היה פשוט קל.

זהו לנו כל כך הרבה חוויות שאני כבר לא זכרת והכל מתעוררבי לי, אבל באמת ההסתכלויות
שלו על סיטואציות, ההומור והאהבה שלו לחיים זה מה שמשך אותו ליחסים קרוביה,
השתדלנו לחגוג ימי הולדת ביחיד, מסעדות וכolumbia, לזרוק פריזבי בענבה, לשבת בתצפית,
בימים היפים שלו הינו הולכים לים. שם בעצם נהפכנו לחברים, הוא היה בר"ם 2 ואני
ازרחית בטלנית, בהתחלה הינו יושבים עם חברים, ואז בלבד ובאמת ראיינו שיש לנו הרבה
תחומי עניין משותפים ושיחות מעניינות וממש זה רק התגבר. אבל זה לא משנה מה הייתה
הפעילות, אפילו רוב הזמן ישבנו סתם בבית, זאת החברה שלנו. ליוויתי אותו תקופה מאוד
ארוכה, אני זכרת ישיבות בבתי חולים, ושיחות ארוכות, וניתוחים של דברים, ולעתים
תסכול אבל הרוב חיוביות.

כמו שאני ליוויתי אותו גם ליווה אותו ותמיד נתן לי הרגשה טוביה, תמיד הרים לי ופרגן
לי ו אף פעם לא התבאס על עצמו.

באמת הוא גבר מיוחד שלא יצא לי לפגוש אחד שדומה לו,
אני מאוד מתגעגת ונוצרת לעצמי את כל הרגעים האלה שחוינו יחד.

את אתה תותח.

שי תורג'מן.

בספר זהה אפשר למצוא כמה האופטימיות והטוב בר בוהקים, דברים שצירו את גל. גל שלי היה משחו מיוחד, איש הסוד שלי, החבר שנוטן את העצה הנכונה ביותר, השcolaה ביותר, הוכמה ביותר והאמתית.

את גל הכרתי ביום בו חזרתי מהטיול הגדול לצעריו הרב לא להרבה זמן, אבל כבר באותו היום החלפנו טלפונים כאלו אנחנו כבר שנים מכירים והתחלנו לדבר כל יום. הצלחנו ליצור שפה משותפת מלאה בזכוקים, חוותות, סודות והרבה שיטויות.

מייקי ודינה ידעו לבחר את השם hei נכו! גל, ראו לך בעיניים את השקט של המים וכמה הוא חדר עמוק לב של אנשים רבים, כמה אתה יפה בדיקן כמו הים. אהבנו יחד לילכת לים וקמボן לקרוא לכל החברים, לשחק יחד פיזובי למרות שאתה כל כך גבוהה ולא הייתה צריכה להתאמץ ולקפוץ.

משהו בר אמר לי יש פה חבר שאפשר לוותר ולאבד, גל הוא הכל עבורי החבר hei טוב, איש הסוד שלי, משפחחה שלו. גם כשאתה לא כאן יש לך נוכחות בכל פינה שבה אני נמצאת.

הדרך בה תמיד היה הולך הייתה לי השראה, הסתכלתי תמיד בהערכתה עליך. איך אתה לא כועס על דברים שניyi היתי מתעכנת נורא, איך זה שיש לך סבלנות להקשיב לבלבoli שלך שלי, איך אתה מצליח לשמור על קשר עם כל כך הרבה חברים? התשובה הייתה תמיד מול! איש מיוחד שאתה הטוב ביותר ביכולתך וудין להישאר עם כל כך הרבה אצלן.

תמיד אהבתה שאתה בא אליו אחרי היום לימודים שלך לאכול אצלך, זה היה עוזה לי הרגשה של בטחון וממלא אותך, הייתה מכך שהתגעה כדי שנעשה זוחקים יחד ושיטויות.

שבשבוע האחרון היה קשה אולי כי באיזה שהוא מקום קצר הרגשתי שחלקים בר לא מתחברים. אולי גם הבנתי שימושו מתרפרק ולא הצלחתו לעזר, גם כשממש רצית.

את זה אני לא רוצה לזכור! אני רוצה לזכור את גל הגבורה, החזק בנפש ובגוף אני רוצה לזכור את גל בילי כל המסביר, רק את החיקור הענק שעלה הפנים שלך, פשוט אותו.

אני רוצה להגיד לך תודה על כל מה שנחתת לי על התקופה הבלתי נשכחת, על הטוב ועל הצחוק והאהבה האין סופית.

מתגעגעת אליו אח שלי

יובל אסף.

הgal של'

את gal הכרתי פערמים. פעם ראשונה בגיל 15, אנחנו בני אותו גיל, מבת ספר שניים עם הרבה/amוד חברים משותפים, החברות שלנו נהגו לצאת ולבנות ייחודי. יש לי היכרות מוקדמת עם המחלקה וכשgal חלה בפעם הראשונה, דאגתי להתעדכן קבוע במצבו. אך כשהמחלקה חזרה בפעם الأخيرة הרגשתי שהזמן לשוח אלי ישירות הדועה ושם התפתחה חברות עמוקה ומשמעותית, כאן הכרתי את gal בפעם השנייה.

gal ואני נהנו להיפגש, לדבר, לצחוק ולהתיעץ. דיברנו על הפחדים על התהיות, על העבר, העתיד ועל איך עוברים את "עכשו", לפעמים הרגשתי שאנו שמים רגע לצד את ה"אנרגיות החיויבות". ודברים תכלס, על הכאבם, מצב הרוח וגם על הדברים השימוש המשפחתי, החברים, היום, האוניברסיטה, NLP, בחיר אני נזכרת איך gal יש שם על דברים שלמד בנומרולוגיה. הינו צוחקים על תופעות הלואוי, על בית החולים ועל דברים שקשה להבין אם לא חווים, הצחוק של gal ימשיך ללוות אותך. הבנו אחד את השניה וחוכתי למפגשים שלנו, היה לנו כל כך הרבה במשמעות והזמן עבר עד שgal היה עושה לי את המבט של "הגיג הזמן לוז" בכל זאת כאב.

gal נהג להציג לי טרמפים מהאוניברסיטה למודיעין אחרי טיפול בבית החולים, ואני הייתה אופסת אותו כשקבענו להיפגש. כל פעם אחרי הטיפול gal נהג לעדכן מה חדש ומה מצב התרופות ותמיד החזקנו אצבאות שלא יהיה צורך ב"היקמן".

gal הפך Mi gal הגבוה עם החיר כי גדול והלב וכי רחב, ל"אמא אני הולכת לשבת עם gal". gal היה לי חבר, הוא לימד אותי כל כך הרבה, בחר להשתכל על החיים בצורה אחרת, להסתכל על הכל בגישה אופטימית ודאג לשמר סביבו "אנרגיות חיוביות" גם אם זה דרש לעבור דרך והבנה שלוש הסביבה. הכרתי לו חום, אדם שלא פחד להתמודד עם הפחד ושידע לשחרר הבין ולתמן. הכרתי את האדם כי ציני ומצחיק בעולם, לא אשקר לפעמים היה לי קשה להבין את הציניות אבל מהר מאוד החזרתי פיטע, לפחות קצת פחות כך חשבתי.

בפעם الأخيرة שנפגשנו, הלקנו לסרט "מלך האריות". gal כל כך התרגשת, הוא ראה את כל הסרטים בבית ודקלם את כל השירים. אני כל כך שמחה שהצלחנו למכת ביחס לסרט וצרכי להיות עם gal גם ברגעים שמחים ונוטלי דאגות.

"זה גלגל החיים
מטלטל אותנו
בין יאוש לתקווה
לאהבה....
עד נמצאפה מקום
בין דרכי אין פשר
ובפיתולים של גלגל החיים".

לסכם את הכל בחזי דף זה אתגר לא פשוט, אולי בלתי אפשרי.
לגיל שלי, תודה על מי שהיה בשבי וועל מה שלמדתי מכך,
תודה על החברות שלנו ועל שנותה לי מקום להיות שם בשבי,

אהוב ואזכור אורך תמיד,
מור ונה

המפגש בינו נרך עוד הרבה לפני שנפגשנו בклиника.

אני רק התחלתי להיחשף לעולם של תחת המודע, וニיצן ספרה לי שחלית בפעם הראשונה הספר הראשון שקראתי היה ספר שנקרא "המשך". ספר שמתאר את סיפורה של אישה שנפאה מגידול סרטני בגודל כדורסל בעזרת עבודה תודעתית בלבד.

כמה ימים אחרי שניצן ספרה לי, עלה بي מן דחף לא מוסבר לknoot לרך את הספר זהה. לא ידעת אם תחתבר אליו בכלל, חשבתי שאולי תחשוב אני איזו מזורה, אבל פשוט הרגשתי שאני חייבת לעשות את זה ובאותה הפסקת צהרים התngaבת מהר ברכבת לתחנת עזריאלי knoot לרך את הספר.

השארתי לרך בפנים הקדשה קטנה על פתק ווד שאנו אמנים לא מכירים אבל רציתי לחת לרך את הספר זהה, ולא שמעתי ממך אחר כך. החודשים עברו, אתה הבראת, אני בנותים הספקתי לעבור את ההכשרה שלי בתת מודע והתחלתי לחפש קליניקות במודיעין. לא תכננתי בכלל לקבל מטופלים אבל אמרתי לעצמי - "יאלה תחילה להסתכל, שייה לרך בהמשך".

איך שיצאת מהקליניקה הראשונה, ראייתו שניצן הקליטה לי הودעה שחלית שוב ואתה רוצה לדבר איתן.

בשיחה שלנו סיפرت לי שבדוק קראת את הספר ה"המשך" וזה ממש סקן אותו ושתי רוצה להתחיל לעשות תחיליר. הקטע המדהים הוא שבכלל לא ידעת, שאתה זו שהביאה לרך את הספר. לא יכולתי שלא לראות בזה סיכון מלמעלה.

מה שעברנו בחדרי חדרים ישאר תמיד בינו לבין קירות החדר. עליות, ירידות, צחוק, בכיכים, מתח, ייאוש, חסוך אוניות, תקווה, אמונה, זיכרונות, כאב, שמחה, הוקרת תודה, חיבור, הצלחה, הקלה. למדתי ממך כל כך הרבה. הייתה כל כך חריפה במחשבה וכל כך רגish ואמיתית.

ההודעה שהזנה נגמר הותירה אותי חסרת נשימה. הייתה בטוחה שתבריא כמו שהיה בטוחה שמחר בvakar המשמש תזרח. לא היה רגע שבו היה לי אפילו גרים של ספק שלא תעבור את זה וזה רק שיעור בדרך שהפוך אותך למאסטר שמעביר את זה הלאה.

אני תמיד אומרת שההבנה הרוחנית לא מבטלת את הרגש, וזה הפעם הראשונה שחוויות את זה עלبشر.

לא משנה כמה אני יודעת שהכל מדויק, שהנשמה שלך בחרה בכל זה, זהה בכלל לא סוף ולא רחוק היום שבו הנשמה הענקית שלך מתגלגת להה בדרך אחרת- העצב הוא אותו עצב, הכאב הוא אותו כאב, הדמעות הן אותן דמעות.

בכל פעם שאני נוסעת למודיעין וועברת ליד העיר והיציאה לבית העלמי אני חושבת עלייך. יש בי חלק שעדיין מטרב לקבל את זה שאתה כבר לא פה, שחווב שזו סתם הפסקה ארוכה. אפילו שהלכתי הכיוון שיכולה בהלויה, כדי לראות בעיניהם שהזה אמיתי, זהה לאיזה סיוט או מחשבה רעה.

אולי כי בפונים אני יודעת, שלא יירחך היום בו הנשומות שלנו יפגשו שוב. תודה שבחרת בי, תודה שהתמסרת כולם, תודה שאפשרת לי להיות הכיוון קרובה שאפשר לעולם הפנימי שלך בתקופה זו.

אהובת, מותגעגת, מודה.
ニיצן אלפסי

גֶּל שָׁלִי
הַיָּדֵד הַכִּי טֹב שָׁלִי
הַחֲבָר שְׂתָמֵיד הִיה שֵׁם בְּשָׁבֵילִי
שְׁלַמְדָנוּ יְחִיד בְּכִתָּה,
טְחַנוּ מְלָא עַל רְזֵי הַחַיִּים,
מְהִיעַצְמָאוֹת,
אֶת מְהוֹת הַחֲבָרוֹת,
וְמָה הִיא אַהֲבָה
בְּשֻׁעָות שְׁלִשִׁיחָות בְּלִי הַפְּסָקָה,
עַד שְׁבָקָנוּ שֶׁל בָּזָק כָּבֵר יְשִׁ מְצֻוקָּה!
גֶּל, יִדְעַת תִּמְדֵיד לְהִגִּיד אֶת המילה הנכונה,
בְּרִגְשִׁוֹת אָוֹן סְפִוִּית וַיְכֹלֶת הַכְּלָה עַצְמָוָה!
אַנְטְּלוֹגָנָצִיה רְגִשִּׁית וַיְכֹלֶת לְרֹאָת אֶת הַתְּמוֹנוֹ
הַמְּלָאָה, לְהַבֵּין אֶת כָּל מָה שְׁנָעָשָׂה עַד שְׁתַּחַיה אֶת
הַעֲצָה הנכונה!
הַהְקָשָׁה וְהַהְכָּלָה שֶׁלְךָ הִיא שֶׁל אָדָם לֹא רְגִיל,
וּמְקוּם בְּלִבְךָ תִּפְסַת אֶצְלָל אֶישׁ וְאֶישׁ!
הַבָּאָת אַיְתָךְ אָוֹר גְּדוֹלָה לְאָן שְׁהָגָעָת!
עַם חִירָךְ כּוֹבֵשׁ לְבָבָות וְעִינִים שְׁמַדְרוֹת רָק טֹב!
הַאוֹפְטִימִיות, הַחוֹכָמָה, הַדִּיקָה, הַהְמֹור וְהַשְׁנִינוֹת הַם
רָק חָלֵק מְאִישִׁוֹתָךְ הַגְּדוֹלָה!
לִצְדֵּק הַלְּבָב הַרְחָבָב, נְתִינָה עֲנָקִית וְאִינְסָפִית לֹא
צַפְיָה לְתִמְרוֹהָ!

גֶּל גֶּל, מַילְיוֹן חִוּוֹיוֹת הַיּוֹ לְנוּ יְחִיד,
הַיָּד קְצָרָה מַלְחָכֵל אֶת הַכָּל,
אֶת כָּל הַחוֹוֹוֹת נְצָרָתִי בְּלִיבִי!
הַשָּׁאָרָת לִי וְלָרְבִים חָלֵל עַנְקָ!
אוֹהֶבֶת אַוְתָךְ
תִּמְדֵיד בְּלִיבִי
מַאיָּה לֹוי

גלאגולם, גלי המדהים.

שנה חלפה מאז היום הנורא, לא אשקטו, לא ארגע, כתבתת לך מכתב קינה:
קשה לי לרשום לך בלשון עבר, מבחינתך אתה עדיין איתנו; פתאום כל טיטואציה מזכירה לי אותך.
אני כל כך מתגעגעת, כואבת ובעיקר לא שוכחת.

גולי,
החברו הזה שהיה בינו, חיבור מדהים. תמיד דיברתי עלייך בוגאו אם זה בפני המשפחה או בפני
החברות איזה בן אדם אתה. כל כך, רציתי שאחת החברות שלי תזכה לך, כי אתה מתנה ממשיים.
תכיר אכזרית לנו כמה יופי יש לך מבפנים ו מבחוץ, איזה בחור ענו, רגוע, אהוב הבריות, חכם
בטירוף, אינטיגנטי, צירתי, חכם ברמות שאין לתאר; איש חזק וחסן. וואו גולו, מסתכלת עלייך
שוב בתמונה ואתה כולם עשו טוב, לא מאמין באכל שהעולם, היקום יכול להמשיך בלבד.
היית דמות כל כך משפיענית מוביל דעתך והלך בכל מה שאתה רק נוגע.
תודה על תקופה מושלמת שזכית לעבור יחד איתך מהילדות ועד הבגרות. מודה על הרוגעים
הטובים

יחד איתך, תהיה חזק שם לעלה נשמר על המשפחה היקרה!

اذכור אותנו לתמיד
אהבת ומתגעגת
שיר דוק

gal ahob ykr,

כשאני נזכרת בתקופות של חילוקינו ביחיד עולה בי געגוע חזק לחבר הטוב שהיית, לאדם המצחיק, הכבש, החם, הצינן, התומך והמיוחד שזכה לי להכיר. אני זוכרת בעיקר את המשען לפולין שעברכנו בevity י"ב - מסע שהוא עברו כל השכבה מסע משמעותי וקשה להכחלה, אני זוכרת בעיקר איך האופי הכספי שלך להפוך רגעי קושי לרגעים צחוק היה בלוט באוטם רגעים. זה הרגש כאילו ידעת שכلونו זקנים לטיפת הקלה ובשניות הפכת לכוכב האוטובוס - לקחת את המיקרופון והדמעות של כולנו הפקו בשנייה מדמעות של בכיכו כואב לדמעות של צחוק. אני זוכרת אין ספור ישיבות שלך ושלך בלבד בהן יכלנו לשבת שעות ולדבר על החיים ברצינות ולעומק, ואני זוכרת גם את האופטיות ההאן סופית שלך, השאפטנות שלך, האוזן הקשחת שלך - ידעת ללא ספק להיות חבר אמיתי ואני מקווה שהיית צזו גם לך.

אני זוכרת מפגשים שלי, שלך ושל שי - איך ישבנו שעות וצחקנו, ודיברנו על הכל מהכל - זה كيف שיש חבר כזה שהשיכה אותו היא בלבינו, מלאה בצחוק על החיים ועל עצמנו - כמה הומור עצמי היה לך.

гал אני זוכרת אותך כי הייתה עוד תהיה חלק ממשמעותי בחיים שלי, תודה על כל הזיכרונות הטובים, המצחיקים, המשמעותיים, התומכים והבלתי נשכחים שהכנסת לחוי. לנצח תהיה בלבבי.

אהובתה. תלמיד.
גנית.

מיכי שלி

מבחןתי לגל מהתיכון קוראים מיכי או מיכ.
הוא תמיד הפטובב שקראות לו או שפניתי אליו ככה.. אין הרבה אנשים כמו מיכ.
בן אדם עם לב עצום, חבר הכי טוב שיש, יודע להקשיב ליעץ ולאהוב, לא משנה מתי איך כמה
ואיפה.

הוא התחל בטור חבר שלו לכיתה. בהתחלה שرك עליון לתיכון אמרנו שאחננו הנורמלים היחידים
בכיתה ההזיה ששמו אותנו, אך כדי שניהח חברים טובים. אני זוכרת אותנו ישבים באסמי^ב ביטולים שעות ארוכות... מדברים ואוכלם סנדוויץ שקשוקה מהקפיירה. התרחקנו קצת בצבא
אבל שאני השחררתי והוא היה בר"מ 2 התקרבנו ממש והתחלנו ליכת לים כמעש כל יום, כי
לשינו זה היה הדבר היחיד לעשות. הוא הכיר לי את חוף פלמחים שבקייז. אני זוכרת שבאותה
תקופה היינו יושבים מלא בקפה 443 ומדוברים שעות. באתי לבקר אותו בבית חולים אחרי שהוא
יה מורדם.. הוא היה קצת אוט, אבל שהוא ראה שהבאתי לו ביצת קינדר לא עניין אותו כלום רק
לפתוח ולأكل את השוקולד. ראיתי איך העיניים שלו בוהקות מאושר. לפני בערך שנה הוא שלח
אותי למגדט עתידות שלו... שנכנסתי אליה ישר היא אמרה לי "את הגעת אליו דרך הבן אתה

טהור ומקסים שהחרתי הרבה זמן.. שהוא פיטר אמיות".

וזה מה שהוא באמת היה, פיטר ואופטימי לחיים גם ברגעים הכי קשים.
מיכ היה מבחנתני לב ענק שידע רק לחת ולאהוב ללא תנאים.
זכור אותו תמיד בלב שלו.

מאיה סגל

ג,

יוםים שאני נמנעת מלכתוב עלייך.
הפעם האחרונה שדיברנו הייתה באמצע אוגוסט שנה שעברה ומazel לא הצלחתי לתאר את
החלק שהיית בחיים שלי.
אני יצאתי מבוחן מבואסת ובדוק התקשרות. עוד לא הספקתי לספר מה היה וכבר ניהלה
איתי שיחת מוטיבציה אמיתי מלב אל לב.

שיתפה בכל ההישגים האחרונים ובכל התוכניות שלך לזמן הקרוב, ובין מילא למליה ברוח- חייך ואיזו מחשבה שהיית רזהה אפילו רק חצי מתוכנות האופי והאהבה האינטנסיבית שהפגנת
החוצה לכל הסביבה שלך.

הכרנו בעבודה, ובשנים המעודות הייתה חלק מהחיכים שלי זכית מהר מאוד לכינוי "ילד קסם".
בחור שכל כלו לב, צזה שמקשיב, נוטן, תמיד עוזר, ותמיד עושה הכל עם חייך.
תודה על שנים של חברות אמיתי ועל כלים שלקחת אייתי לכל החיים.
לימדת אותי מה זה חזק נשפי וכמה חשוב להיות אחד בשבייל השני.
תמיד בלב שלי,

אדוה

ג

מוזר לחשב שכבר עברה שנה.
מוזר לי לחשב שהכרתי אותך בסה"כ כ-9 חודשים אתה כ"כ חסר.
מוזר לא לראות אותך משחקים פיפא, יושב עם חברים, בא לימי הולדת של חברות של ניצן, או
סתם אוכל עם כולם ארוחת בוקר.

אני זוכר שכשניצן סיירה לי על המחלה שלך ועל מי שאתה היה לי עצוב, למרות שלא הכרנו
הדמות פשט זלגו. כשבאתי אליכם הביתה בפעם הראשונה ראיתי גבר יושב בספה, צוחק,
מחיך, משחקים פיפא, דעתן שאומר מה שהוא מרגnis ומה שהוא חושב. הגבר של הבית. באותו
רגע, כמה שמוזר להגיד את זה, פשוט לא דאגתי לך. לא דאגתי לך כי ראתי מישהי בנאדם
עומד מולי ומיה האנשים שעשו פיטום אותך ופושטו היה לי ברור שתתברר את זה כמו ענק. אני זוכר
שהזכיר לי עצמי מישהי כיף שלניצן יש אח גדול כמוך שהוא בערך בגיל שלי, והוא לא היה רק
אח של חברה שלי, אלא גם חבר שלי שנוכל להנות ביחד. אמן לא יצא לנו יותר מדי לבളות
ביחד, אך כן יצא לנו קצת לדבר, להזכיר אחד השני ואולי ללכת לסרט ביחד.

מוזר לי לבוא אליכם הביתה ולא לראות אותך יושב בספה ומשחק פיפא, ישב בחדר או לומד
למבחן אנגלי כתדי להוציא פטור לתואר. כמה בנאדם חזק אתה שאיפלו עמו כל מה שעברת,
מצאת לעצמך את הזמן כדי ללמידה ולהתקדם בחיים, ואיפלו הוצאה ציוו מעוללה!
אתה דוגמא לאיך בני אדם צריכים להיראות ולהתנהג. אדם עם ערכים וnormot כ"כ מיוחדות,
אדם חזק, אדיב, חכם, מחייך, שליין, אופטימי, מאמין, לוחם, אהוב ואMPI.טי.
אני שמח עלך שזכה לך יותר, כי אתה פשוט אדם מיוחד וחסרים לנו פה בעולם הזה
אנשים כמוך.

אני רזהה להגיד לך תודה. תודה על מה שנתת לעולם הזה, תודה על שהראית לי מה זו
אופטימיות, מה זה לא לוותר גם-CSKA, מה זה להעניק ולדאוג גם כשאתה במצב שאנשים
צריכים להעניק ולדאוג לך ופשוט תודה על מי שאתה.

עמית כה

בתוך ידה, התרגשתי כל פעם מחדש את גל.

הוא היה האח החתיר, הגדל, ש תמיד עוזר בכל דבר, מייעץ, מתחנין והכי מתחשב.. בכנות, אי אפשר היה לא להתחייב בו. מראה גברי מרשימים, חיויר כובש ואישיות יוצאת דופן. היה בו משהו מיוחד, השרה רוגע וסקט נפשי שמשפיע על הסביבה. ותמיד היה כיף להיות במחיצתו. הבוחר כי מצחיק שהכרתי.

הערצתני אותו.

מאז שאני זוכרת את עצמי, מגיל מאוד קטו, משפחתי מיכל קיבלו אותי בזרועות פתוחות בכל מצב וזמן. הרגשתني בת בית, כל הילדות העברתי בארכחות ערבי וمسיבות פיג'ימות במיטה של ניצן. מי שמכיר אותו יודע כמה גל היה אכפתני, כמה המשפחה והחברים היו אצלן בראש סדר העדיפויות, ועשה הכל כדי להקל עליהם. ניצ ואני חברות מהגן, חוותינו ביחד כל קר הרבה, ויש לנו זיכרונות אינספורים מגיל. הסיפור הבא חרטו לי בלב, ואני רוצה לשחרר אותו.

בפברואר 2017, מרו דה סאו פאולו, ברזיל.

אני קמה לעוד בוקר בטילו! רואה הוודה ממרק. מתרגשת.

יצאת הוצאה והתקשרותי אליו ..

סיפורת לי שיש לך סרטן.

הסבירת לי לאט לבדוק מה אתה מרגש, מה כאב.

הסבירת על הטיפולים הבדיקות

וכל השיחה אני בוכה ואתה מרגיע בסבלנות.

לא האמנתי. משהו בו לא היה מוקן לקבל את זה.

בקשת ממני שלא אספר לניצן. זה היה אבסורד מבחינתי, שאני אדע לפניה.

עשית את זה בשובללה, שאני אהיה איתה ברגע ההוא, אtamור בה, ולא אתרפרק בעצמי.

הבטחת ואמרתי לו שאני גאה בו.

למרות כל הקושי שהוא עבר, עדין חשב עלייה ומראה אכפתאות ורוחב לב ברמות לא נתפסות.

כל קר רצית שהוא תמשיך לטיל.

אחריו אותה שיחה השתנה ממשו, היה يوم מעונן בלי שימוש, הציפורים כבר לא צייצו, ואנשים לא היו נחמדים. הרגשתי כאילו העולם שונה, מרגיש שמשהו לא בסדר.

כשניצק מה אמרה לי שהיא חלה מה עלייר. צמרמוות בכל הגוף והדמעות חונקנות את הגרון.

הקשר ביןיכם היה על-טבעי, משהו שלא כל אחד חווה עם בן משפחה.

ברחhti לחוף והייתי כל היום לבד, הסתכלתי על הגלים וחשבתי עלייר.

מאז השתנו כל קר הרבה דברים, התמודדנו עם אינספור בעיות ושינויים.

אני יודעת שאתה תמיד כאן איתנו, שומר מלמעלה. מחבק, ואוהב תמיד.

gal למד אותי מהי דאגה, גם בלי קשר דם ידעת שהוא אח הגדל,

כל מה שאצטיר הוא יתמוך بي בלי תנאים.

שבועה הבנתי עד כמה המשפחה הזאת יקרה לייבי. חיבור עוטף אינספור מכולם, ללא שאלות

או טענות, תמייכה מרגשת מכל אחד ואחת.

זה ה欽ינור שbezקתו גל היה כמו שהוא היה.

ואהבת מאז ותתמויד.

גילי יורדן

69

גָּל,

לא מאמינה שאני יושבת וכותבת עליך בלשון עבר.. פשוט לא נחפס.. לפעמים אני חושבת
שהה היה עוד סיוט בלבד / חלום בלהות, אבל אז מבינה שלצערי זה אמיתי..
לא יודעת מאיפה להתחיל, גדלנו ביחד!

יש כמה סיפורים שחוקקים בזיכרון, מקווה שגם אתה זכר..
זכר שהיית באה לניצן ובמקום להיות איתה היתי מתגנבת אליך ואל יובל לחדר והיינו
משחקים? זכר איך ביקשת ממני כל פעם שהיינו מתראים מתחת לך טיפים לעמידת ידיים כדי שתצליח
טוב יותר?
זכר שהיינו אלווי המתקאות?
זכר שדיברנו על זה שטטים ביחיד להפתיע את ניצן בדרום אמריקה?

ואז הגיעו השיחות.. השיחה שמהדחת לי עד היום בראש.."ליירון, יש לי סרטן".
זה היה יומן רגיל, היתי בעבודה והתקשרת.. לא ידעת איך לומר לי את זה כי באותה תקופה
צחקנו על הרופאים כל הזמן שהם לא מוצאים פתרון לכאבים ופושט צריך לחכות שעוברו..
אבל אצלם גיל, והם גילו משהו שלא אהבנו..
מאז אותה שיחה, עברת תקופה לא קלה אבל ניסית לשדר עסקים כרגע, החירות לא ירד לך
מהפנים, החירות הכבש שלך!

מה אני אגיד לך גל? אתה פשוט חסר.
אני רוצה לחשוב שטוב לך עכשו איפה שאתה נמצא, זו המחשבה היחידה שמעודדת אותך,
שלא תסבול יותר..
השארת בעולם שלנו חובי וכנראה אתה טוב מידי לעולם הזה ולכן עברת הלהה..
אני בטוחה שכבר כבשת את האנשים עם האופי המיחד שלך במקום שאתה נמצא בו.

אהבת ומתגעגת,
ליירון חלק

gal shli,

הכרנו עוד שהייתי בחיתולים וגדלנו ביחד ביחיד כמו אחים, ברגע אחד הכל התהפרק ומה שהיא כבר לא יימשך ..

הרגשת שמשמעותו בנשמה שלי נשרב והתמונה שלנו הייתה לי בראש ברגע התנפזה.

נסארו לי המכון זיכרונות שאני מנסה לאחד לתמונה אחת בראש לא מצליחה, הכל מרצד, לאסוף את החלקים מהראש והלב ולחבר אותם לתמונה דדה ומדוקיקת שתיה חזרבה לי בלב, שתשכיר לי אותו, את דמותך ואישיותך ושלא תmachק לעולם. גלי יקר, תמיד שמחת עם החירות שלך, הצחוקים שלך, הנוגחות שלך שהייתה תמיד מORGASH! מן בחור כזה שנולד עם הילה מיוחדת מסביבו, מן "bigella" כזה שיש לך לאנשים מיוחדים כמוך.

הרבה ימים בילינו יחדיו, שיחקנו במשחקים שייכלו להמשך עד השעות הקטנות בימי כיפור.

הזמן איתך תמיד היה עף! ולנצח אותך לא היה ניתן, היה בלתי מנוצח!

לצערנו המחללה האורורה ניצחה והכרעה ולקחה אותך מאיינו.

ויאו, הנשימה כבדה כשאני כתבת את המשפט זהה אבל יודעת ובוטוחה שאתה במקום נפלא, לא כאב ולא סובל, נהנה ומחייב, צוחק, רגוע וושומר על כלונו מלמעלה.

גל, הכאב גדול ואיתו הגעגוע אליו, למי שהיה בשבי, כמה שהוא ואני יותר. אני חשובת עלייך הרבה, מתגעגעת ונזכרת עביך או מנסה להזכיר בכל הרגעים הקיימים ובדמוותך.

מלח הארץ - זה מה שאתה.

בלעדיך זה כבר לא אותו דבר ובתוך הלב שלי נשארו זיכרונות, מלא שאלות שאין תשיבות ותמונה אחת שזכורה לי תמיד – הבעת הפנים הזוממת כשאתה חושב מה לעשות הפעם ואיך לגרום לכולם להתפוצץ מצחוק.

גלי יקר, תמיד הפצח או סביר? כמה עצוב לי שכך זה נגמר ולפגוש אותך כבר אי אפשר ..

הבאת מלא חיויות טובות לחויי זיכרונות נפלאים שבלב שלך תמיד יהיה חרוטים. אני מרגישה ברת מזל שהכרנו והייתה לי הזכות לך, הייתה לי הזכות להנות לחברתך ולהכיר קסם של בחור שככלו טוב לב ונתינה.

גל, תמיד תהיה לי בלב פינה לשמורה רק בשבייך ובה יהיה זיכרונות והרבה געגעים ואהבה .. אהבת אותך גלי יקר, תנוח על משכבר בשלום. און לו ספק שאתה המלאך הכי חתיר שם למעלה, אתה זיכרון חזק ומוחשי שתמיד אזכור ואנצור בלבך.

אהבתך וזכורתך,
הדר מנדה

גלווע היקר

הכרתי אוותך אי שם בטכני, שניצן הייתה מדברת איתך בטלפון בערבים והיינו נדחפות לשיחת... כל הזמן דיברנו על האח החתיר של ניצן ושאתה צזה מושלם ומצחיק וחד.. היה מסתלבט עליינו בעלי הפסקה שאנחנו צעירות ואנחנו היינו מסתלבנות על הצנחו בחזרה..

ואז השחררנו והיינו מגיעות הרבה לבית המארח של המדינה, ותמיד הייתה, תמיד הצחקה עם האדישות, המופנהות אבל חזרות ושינויים שאין כמותה.

היה כל כך אצילי, אבל באזן חדור מטרה, כמעט תמיד שהיית נכנסת הביתה אני זוכרת אותך יושב בפינת אוכל ולומד לבגרות במתמטיקה או לפיסיומטריו ודומיו.. שאפתן שלא יותר לעצמו אף לא לרגע! גם כשהיה קשה...

gal, הצלחת לשפיע ולשנות את חייהם והשקפת העולם של כל כך הרבה אנשים, גם כאלה שהכירו אותך רק לסתור.

אוף ההתקומות שלך עם המחלה היה מדחים, מוערך ואפיו בלתי נתפס.. לי לא יצא לראות או לשמעו אותך נופל למקומות של רחמים עצימים ו- "כמה קשה לי.." אלא להיפר, תמיד רצית לך ולחטאför, וגם הצלחת, תמיד הלכת ושתפה ללמידה ולהשכיל גם בעולם הרוחני וגם בגשמי, לא יותרת לעצמך אפילו לרגע למרות שהיית בתקווה שהרשתה לך את זה... וזה gal, מוערך. לא רק מה שעברת, אלא איך שהתקומדת ומה שהקנת, היה כל כך אופטימי וחזק.

אין ספק שנחתת לי חתיכת שיעור באיך מתמודדים עם קשיים, איך מתמודדים איתם בגבורה, ואני בטוחה שאני ממש לא יחידה...

היה כל טוב, טהור, חכם, מצחיק, אכפתני, פינט אכיתי ונוחש שלא מיותר אף פעם!
ולכם ההורים והמשפחה - תהיו גאים שיצא לכם ליד צזה! תהיו גאים שהinicתם אותו לערכים שקשה למצוא היום, תהיו גאים שמדובר בבן אדם שמעורץ לעידי כל כך הרבה אנשים והשאר אחורי שובל ענק והרבה אבל הרבה היגנים! תהיו גאים בשאר הדברים שיצרתם ביחד ובכל החוויות והזיכרון שדאגתם לטפח, תהיו גאים בהתקומות שלכם עם המחלה! ש תמיד הראותם אופטימיות ותמיד עשיתם לגיל כמה שיותר שמחה, שידרתם לו את כל האושר שאפשר ואני בטוחה שזה השפיע עליו, על ההרגשה שלו ועל ההתקומות עם המחלה.

תהיו גאים בעצמכם! כי גם אתם המתמודדים עם המחלה והתקומdatם בגבורה ועילוי שאין לתאר.

gal, אמן לא הכרנו יותר מידי לעומק אבל אין ספק שאתה לב אחד גדול ותמיד תהיה, כנראה שהיית טוב מידי לעולם הזה, אבל אין ספק שהשארת חותם.

אני בטוחה שאתה שומר על המשפחה והקרוביים שלך מלמעלה, וגם קצת מסתלבט מכאן

אהבת ל תמיד,
אלמוג

גלווע

לסדר את המדich כמו חיללים, להשלים בין ניצן ליום כשמעצבן, להיות הכי חזק בשבייל כולם, לא להתלונן, לא מגרד ל', לא כואב ל', אני חזק אני גיבור, הסירו דאגה מליבכם.

דברים קטנים שאני זוכרת מdad גדול.
היה האח שלך אחות הייתה מבקשת, הבן שלך אמא הייתה רוצה והחבר הכי טוב לחברים שלך.

השארת חותם השארת משמעות והיית אצילי לכל אורך הדרכך-תודה שזכינו במתנה שאתה!

היה חזק מידי,יפה מידי, טוב מידי לעולם הקטן הזה שלנו, האופטימיות שלך גרמה לנו לחשוב שתישאר פה לנצח, בטח אתה כבר המלך הכי אהוב בשםינו

הגיע הזמן לנוח אהוב שלנו
מתגעגעים ואוהבים תמיד

לינו אסולין

לכל אחד יש את הגל שלו..

gal sheli,

سبיב אוקטובר 18.. אני זכרת שיעורים בין הראשונים באוניברסיטה, ניצ נכנסת לכיתה עם פנים נפולות... לא הבנתי מה קרה, עוד לא ידעתה שהיא תהייה החצי השני שלי, אבל החיבור היה מהתחלה.. אני שואלת לשולמה, משחו לא בסדר אליה.. היא כתבת לWORD בקובץ WORD על הבשורה שהיא קיבלה... ככה התחלתי להכיר אותך.. בהתחלה לא נפגשנו, אבל הספרים על מי שאתה, על איזה אח אתה, איזה בן אדם, איזה חבר ואיזה אדם אתה אין יום שלא שמעת, התהבותי בלי שנרגיש פוזיות אחד את השניה. ואז היה יומ שנצץ ספרה לי שלג ווובל באים לאיראל, נשב קצת בkokolla, ואו.. איזה ערבי כיף היה שם, בחור גבוה, עם חיויר, נכנס מתחילה להכיר, אין מה להגיד, ישר חיבור, כמויה שלא נוצרת עם כלם. ואו איזה כיף היה. אחרי הערב זהה כבר דמיינתי עוד הרבה ערביםivid, הכייף שהיה, הצחוקים.. וכל יום, אני שומעת מי אתה, לומדת להכיר את הגל שאני רוצה להכיר לכל החיים. גבר שכל בחורה חלה עליו.. אח שכל אהות תרצה. ואז התחילה הטיפולים,ocab ליגרני מהמחשבה של מה שאתה עובר, אתה קולט? כמה חזק אתה, כמה הכללה, כמה יכולת, אני כל כך מעריצה שלך, גאה בר.. כל פעם יצורתי לך ועוד ועוד בדמות של gal sheli.

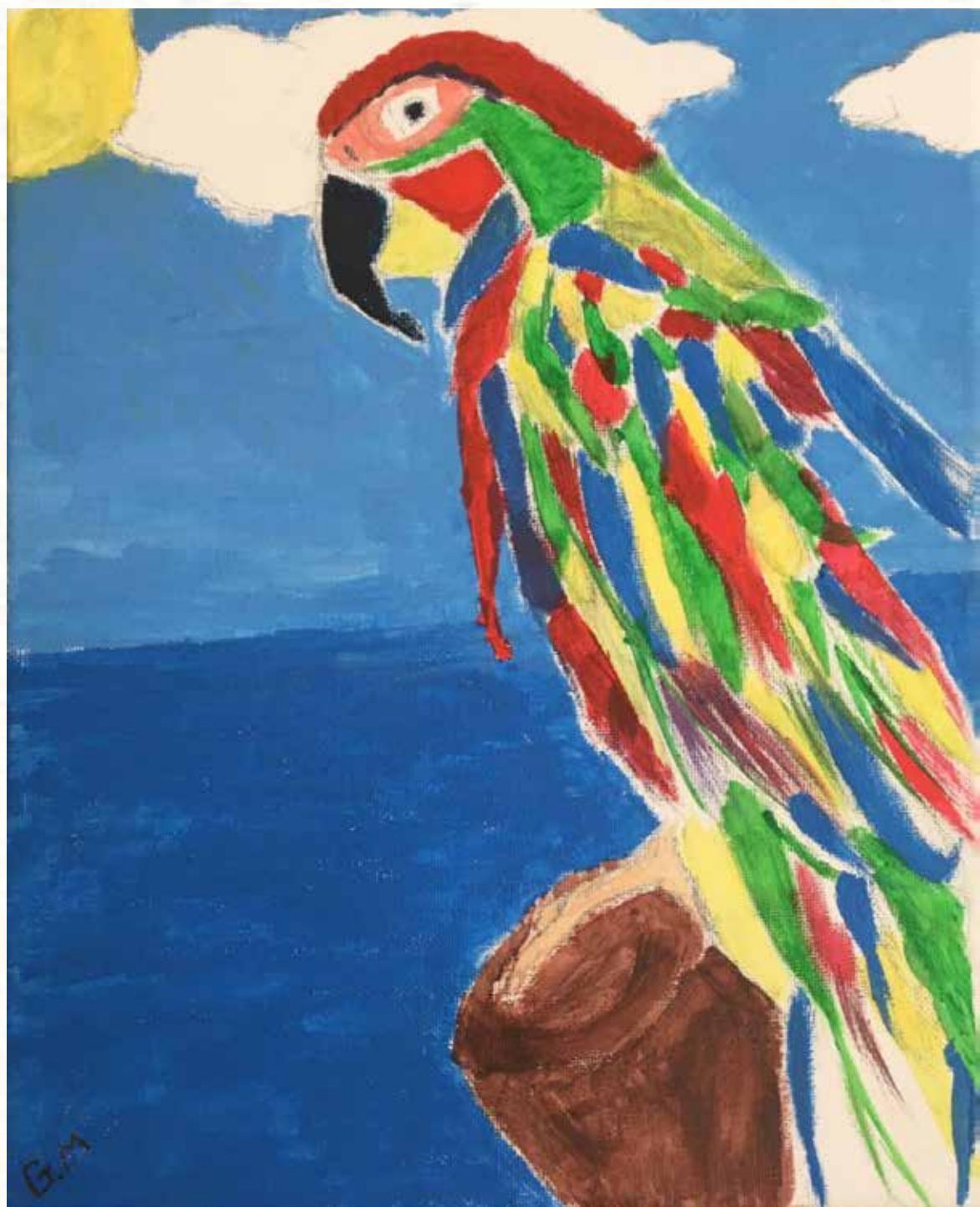
אני זכרת את היום הזה שלא הרגשת טוב, מצב רוח לא מי יודע מה, הגיענו לבית חולים מאיראל אליר, אני שמחה, שמחה שיכלתי להכיר אותך עוד .. ועוד מפגש בבית חולים ועוד מפגש אצלכם בבית, אבל כמה שפוזיות קצת נפגשנו היה לך מקום בלב שלי ענק. עד עכשיו. מי שאתה יוביל אותי לאורך החיים, הטוב שלך, מה ספרים עלייך, כמה אתה חכם, מצחיק ושנון.. הערכים שהנחלת!

אני מרגישה אותך הרבה, יש סיטואציות שאתה נותן סימנים, ישليلות שאני מבקשת שתבואו לי בחלומות, עד עכשיו לא הגעת, אבל אני סומכת עלייך שתעשה את זה בטיניינגן הנכון! תודה, תודה שבתקופה כל כך קצירה נכנסת ללב לנצח, תודה שאני מתגעגת אליך, הרצון להכיר מכך עוד לא עוזב, מזל שכח הזמן שומעים סיפורים שמחמימים את הלב ויצרים עוד ועוד בדמות של הבן אדם האהוב שאתה!

gal sheli אתה אחיד ומיחוץ, מכירה אותך היום יותר ממה שהכרתי אי פעם.
מבטיחה לך שהקרובי שלך תמיד ידעו מי אתה.

אחינועם בר זכאי

תוכי שגל ציר באחד מימי האישפוז שלו בטל - השומר

אתה תולח!

אל מיכל | 1993-2019

